

Euro-Aafrika divisjon

Euro-Aafrika divisjoni kuuluvad riigid:

- 1. Euroopast** - Andorra, Austria, Belgia, Bulgaaria, Tšehhi, Prantsusmaa, Saksamaa, Gibraltar, Püha Tool, Itaalia, Liechtenstein, Luksemburg, Malta, Monako, Portugal, Rumeenia, San Marino, Slovakkia, Hispaania ja Šveits.
- 2. Aafrikast** - Alžeeria, Liibüa, Maroko, São Tomé, Príncipe, Tuneesia ja Lääne-Sahaara.
- 3. Kesk-Aasiast** - Afganistan, Iraan ja Türgi).

See tohtu erinevatesse piirkondadesse ulatuv territoorium esitab meile suure väljakutse - jõuda inimesteni ja võita neid Kristusele.

Sellel kvartalil saavad meie tähelepanu, palved ja kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetuse Bulgaaria ja Prantsusmaa.

Bulgaaria oli 1989. aastani kommunistlik riik. Ta on püüdnud saavutada majanduslikku kasvu ja stabiilsust, kuid kõrvalasuva Serbia ja Makedoonia etnilised tülid on seda suuresti aeglustanud.

Umbes 85 % bulgaarlastest peab end usutunnistusele ortodoksiks. Adventistid oma ligikaudu 8000 liikmega on riigis suuruselt viies protestantlik kirik. Iga 1000 elaniku kohta tuleb 1 adventist. Kuigi valitsus on andnud usuvabaduse, pole see veel päris täielikult saavutatud.

Adventkogudus Bulgaarias näitab lähiaastateks pidevat kasvutendentsi. Üks suurtest ülesannetest on koolitada kogudusejuhte. Kommunismiajal ei saanud pastoreid koolitada ning riigi 63-st pastorit on ainult neljal kraad. Ülejäänud töötavad vähese hariduse või üldse ilma teoloogilise hariduseta.

Pastorite välismaale õppima saatmist takistab selle suur maksumus. Seetõttu oli Euro-Aafrika divisjon nõus rajama pealinna Sofia lähedale väikese seminari, mis pakuks jutlustajatele kaheaastast õppeprogrammi. Osa meie selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab sellel seminaril saada reaalsuseks ning kindlustada Bulgaaria koguduse edaspidise kasvu.

Prantsusmaa oma jõukuse ning positsiooniga on üks maailma arenenumaid ja ilmalikumaid ühiskondi. Ühe adventistiga 6000 elaniku kohta pakub see rahvas kogudusele suurimat väljakutset.

Viimase kahekümne viie aasta jooksul on koguduse kasv toimunud peamiselt Prantsusmaa immigrantide arvel. Praegu on rohkem kui 90 % adventkoguduse liikmeskonnast sisserännanud. Kuigi see annab jumalateenistustele haarava atmosfääri, ei meelita see traditsioonilisi prantslasi.

Et murda barjäärid ja jõuda miljoniteni, kes elavad Pariisis, on kogudus avanud uue evangeelse keskuse, kus kasutatakse vähemtraditsioonilisi lähenemisviise evangeeliumile ja kuulutustööle. Nad käivad koos üürikorterites ja keskenduvad väikeste gruppide tööle, hoolitsedes nii inimeste vaimulike vajaduste eest. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetusest aitab alustada seda mitmekülgselt evangeliseerimispüüdu Pariisis.

Rohkem teavet nende kahe projekti kohta vaata kolmeteistkümnenenda hingamispäeva programmist.

Tuletage liikmetele meelde, et kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus on eriline võimalus toetada maailmamisjonit üldiselt ja eriti Euro-Aafrika divisjonis. Kui võimalik, korraldage nii, et kolmeteistkümnenenda hingamispäeval loetakse annetused kokku enne hingamispäevakooli lõppu. See kohene tagasiside julgustab liikmeid jätkama ustavalt oma misjoniannetuste andmist.

Üleskutse

Meie annetused selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeval aitavad teostada järgmisi projekte:

- Evangeelne keskus Pariisis Prantsusmaal

- Seminar Sofias Bulgaarias

Järgmised kolmeteistkümneenda hingamispäeva projektid

2004. aasta esimesel kvartalil on keskmis Trans-Euroopa divisjon. Kolmeteistkümneenda hingamispäeva annete projektis on evangeelne ja koolituskeskus Lõuna-Sudaani misjonipõllul, meedia ja interneti evangelism Rootsis ja kogu Skandinaavias, 12 kogudust-kirikut Iisraeli misjonipõllul.

2004. aasta teisel kvartalil on kavas projektid taasrajatud Lääne-Aafrika divisjonis.

Teadmiseks annetajatele

Adventkogudus Hispaanias seisab silmitsi erakordse olukorraga. Mittehispaanlastest koguduseliikmeid on rohkem kui hispaanlastest koguduseliikmeid. Ainuüksi mittehispaanlastest liikmeskond on viimase kahe aastaga ligikaudu 20 % suurenenud. Enamus selle kasvust tuleb Rumeenia immigrandide arvelt. Igal aastal jätvavad tuhanded rumeenlased oma kodumaa, et otsida tööd mujal Euroopas.

1999. aastal elas Madridi eeslinnas umbes 1200 rumeenlastest adventisti. Praegu on see arv umbes 3000. Ka teised rumeenlaste asundused Hispaanias kasvavad kiiresti. Neil liikmetel ei ole oma kirikuhoonet ning nad peavad koos käima teatris, kodugruppides ning igal pool, kus nad suudavad ruume üürida. Olukord pole ideaalne, kuid rumeenlastest vennad ja õed ei kurda - nad ainult palvetavad.

1999. aastal oli osa kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetest määratud rumeenlastest adventistidele Madridi kiriku ehitamiseks. Selle grupi suure kasvu tõttu laiendati projekti kooli ehitamisega. Madridi linnavalitsus on projekti jaoks andnud maad ning ka load on viimaks kinnitatud. Vajalike hoonete ehitus on nüüd alanud. Hispaania unioon, Eurpo-Aafrika divisjon ja paljud kohalikud kogudused ning üksikisikud toetavad seda mitmemiljonidollarilist projekti.

Teie kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetus aitab Hispaania rumeenia keelt kõnelevate koguduse liikmete unistusel täituda. Nad ütlevad kogu südamest: "Täname teid!"

A. F. Guaita

Hispaania uniooni esimees

I MISJONIJUTUSTUS

4.10.03
Bulgaaria

Varblase ülesanne

Ganka Nasalevska

Ganka kavatses hingamispäeva hommikul kaua magada, kuid koputus aknale äratas ta.

“Ma arvan, et jätan homme hingamispäevakooli vahele,” ütles Ganka oma sõbratarile. “Õppetükid on igavad ja Piibli tekstidest ei leia alati mõtet üles. Pealegi olen ma liiga väsinud, et nii vara üles tõusta.”

“Ahah,” ütles Ganka sõbratar. Ta ei vaielnud Gankaga ega püüdnud teda ümber veenda. Kuid Gankal oli tunne, et sõbratar oli tema pärast mures, võib-olla isegi palvetas tema pärast.

Ganka elab Sofias, Bulgaaria pealinnas. Enne ristimist mõned aastad tagasi käis Ganka ustavalt hingamispäevakoolis, jumalateenistustel ja reedeõhtustel koosolekutel. Siis ühel päeval leidis ta, et hingamispäevakool oli kaotanud tema jaoks oma huvitavuse. Ta hakkas aeg-ajalt puuduma. Lõpuks ei käinud ta enam üldse hingamispäevakoolis. Kuid jumalateenistustel käimist ta jätkas.

Reede õhtul valmistus Ganka voodisse heitma. Ta pani äratuskella helisema ajaks, et jõuda kohale jumalateenistuse alguseks. Teki alla pugedes tundis ta end pisut süüdlasena, kuid oli kindel, et nii kui nii ei tunne hingamispäevakoolis keegi temast puudust.

Jumala äratuskell

Järgmisel hommikul vara, kaua aega enne seda, mil äratuskell pidi helisema, kuulis Ganka koputust aknale. “Mis see on?” mõtles ta ehmunult. “Ma elan korterelamu seitsmendal korrusel. Kes küll saab mu aknale koputada?”

Ta ronis voodist välja ja piilus ettevaatlikult kardinade vahelt, et näha, kes seal on. Alguses ei näinud ta midagi. Siis märkas ta väikest pruuni lindu aknalaual istumas. “Oh, see on ainult väike varblane,” mõtles Ganka, läks siis tagasi voodisse ja tõmbas teki lõuani peale. Aga enne, kui ta jõudis uuesti magama jääda, hakkas linnuke laulma. Laulis ja laulis. Ganka pani padja pea peale. Aga see ei suutnud summutada väikse linu koputamist ja laulmist.

“Olgu, olgu!” ütles Ganka ärritunult. “Ma tulen üles ja panen riidesse!” Ganka ronis voodist välja, olles pahane katkestatud une pärast. Aga kui ta oli kord juba üleval ja riides, otsustas ta, et võib samahästi ka kirikusse minna.

Kui sel hommikul hingamispäevakool algas, oli Ganka kohal koos oma Piibliga. *“Ei tea, miks see lind mind täna hommikul rahule ei jätnud. Hmmm. Kas Jumal saatis ta mind äratama? Olgu, ma arvan, et ootan nädala, et siis magada ja hingamispäevakool vahele jätta.”*

Sõnum Jumalalt

Misjonijutustuse ajal rääkis üks koguduseliikmetest oma kogemustest koonduslaagris kommunistlikus Bulgaarias. “Meid peksti pidevalt, kui keeldusime hingamispäeval töötamast,” ütles ta. “Kuid hoolimata peksemisest püüdsime korraldada mingitki jumalateenistust. Ühel hingamispäeva hommikul põlvitasime kaasadventistiga põõsa taha, et pidada oma väikest hingamispäevakooli. Aga kui me kummardasime palveks oma pead, leidsime end nutmas, sest tundsim puudust hingamispäevakoolist ning osadusest kõigi meie vendade ja õdedega koguduses. Tundsim, et meil puudub kõige suurem eesõigus meie elus – see on koos kaasusklikega Jumala teenimine. Igatsesime võimalust arutleda Jumala Sõna üle grupis, et esitada küsimusi ja võrrelda nädala jooksul õpitut. Tundsim puudust väikesest osast taevast maa peal.”

Ganka oli mehe sõnadest vapustatud. *“Nad ei nutnud sellepärast, et neid peksti või et neil oli külm,”* mõtles ta. *“Nad ei nutnud söögi pärast ega selle pärast, et neid ähvardati surmaga. Nad nutsid sellepärast, et nad puudusid hingamispäevakoolist! Ja mina, mina tahtsin hingamispäevakoolist puududa lihtsalt sellepärast, et rohkem magada! Ma valisin õnnistustest ilmajäämise! Ma ei hinnanud oma võimalust osaleda jumalateenistustel, õppida ja palvetada. Jumal, tänan Sind, et saatsid täna hommikul väikese varblase mind äratama. Tean nüüd - Sa soovid, et ma kuuleksin seda lugu. Tänan Sind, et Sa tõid mind siia, et mul ei jäänud midagi erilist saamata.”*

Pärast hingamispäevakooli osales Ganka jumalateenistusel. Jutlust pidas sama vend. “Teie Sofia elanikud olete ära hellitatud,” ütles ta. “Te elate siin suures linnas ning teil on palju võimalusi huvitavateks hingamispäevakooli tundideks ja headeks jutlusteks. Kui keegi peakonverentsist või divisjonist tuleb, siis ikka Sofiasse. Te kuulete nii palju huvitavaid jutlusi inimestelt kogu maailmast. Kas te teate, et maapiirkondades on kogudusi, kus inimesed saavad harva kuulda kõnelemas jutlustajat? Nad kuulavad jutlusi lindilt või loevad koos prohvetlikke kirjutisi, palvetavad koos, siis lähevad koju.”

Sõnum varblaselt

“Sellepärast kavatsen ma rääkida millestki lihtsast. Tahan rääkida ühest linnust – varblasest nimelt. Jumal ei luba mitte ühelgi varblasel kukkuda ilma Tema teadmata. Ja meie oleme ju kaugelt kallihinnalisemad kui varblased. Millist Jumalat me teenime!”

Ganka kuulas jutlust lummatult. “*Kuidas teadis mees täna varblasest rääkida?*” imestas ta. “*Jumal võib kasutada isegi varblasi. Kui palju enam võib Ta minuga korda saata?*”

Ganka suhtumine muutus täielikult. Ta oli kindlalt otsustanud, et võtab õnnistused vastu enne, kui need kaotab. Järgmise reede õhtul pani Ganka kella varaseks tirisema, et tal oleks piisavalt aega jõuda õigeaks ajaks hingamispäevakooli. Ta ei tahtnud hilineda ega ilma jääda Jumala õnnistustest, mis teda seal ootavad.

“Mul ei ole enam kunagi kiusatust hingamispäevakoolist puududa,” rääkis ta oma sõbratarile. “Nüüd ma tean, et hingamispäevakool on väike killuke taevast maa peal. Nüüd ma mõistan, et hingamispäevakooli õpetajad on Jumala teenrid – isegi kõige kehvema sõnaoskusega. Pole paremat aega ega kohta usklikel omavahel suhtlemiseks kui hingamispäevakool. See on vestlus üksteise ja Jumalaga.”

“Oh!” ütles Ganka sõbratar. Seekord tundis Ganka, et ta sõbratar oli esitamas tänupalvet.

Varblase töö laieneb

Mõned nädalad hiljem kohtas Ganka naist, kes mitu aastat tagasi oli koos temaga ristimisklassis, kuid ei tulnud ristimisele. Naine käis igal nädalal kirikus ja hingamispäevakoolis. Ganka otsustas temalt küsida, miks ta pole astunud seda Jumalale kuuletumise ja usu sammu.

“Ma arvan, et selleks on põhjust,” ütles naine. “Üks probleem on hingamispäevakool. Ma tunnen, et õppetükid on igavad ning neis pole enamasti minu jaoks midagi.”

“Oo, ma mõtlesin mõni nädal tagasi samamoodi,” ütles Ganka talle. “Aga siis saatis Jumal varblase selleks, et ma ei jääks ilma hingamispäevakooli õnnistustest.” Ganka rääkis naisele varblasest ning mehest, kes oli olnud koonduslaagris, ja tema jutlusest. Naist liigutas Ganka lugu ning ei läinudki kaua aega, kui ta otsustas olla Kristuse poolel ja palus ristimist. Hiljem, kui naine rääkis teistele Ganka loost, said ka nemad mõjutatud suuremale ustavusele Jumala vastu. Nii levis õppetund ustavusest, mis algas varblase tagasihoidlikust laulust, kuni see oli õnnistuseks tervele kogudusele.

Ganka Nasalevska on kogudusevanem ja pensionil ökonomist, kes elab Sofias Bulgaarias.

II MISJONIJUTUSTUS

11.10.03
Bulgaaria

Vahelejäetud uks

Tsventanka Geordzeva

Naine lükkas prügiruumi ukse lahti ja rääkis kellegagi seal sees.

Oli külm jaanuarikuu päev Bulgaarias. Käisin suures kortermajas ükselt uksele vaimulikku kirjandust müümas. Lubasin endale, et koputan igale uksele. Mõned inimesed löid ukse mu nina all kinni, kuid teised kuulasid mind lahkelt. Ühes korteris kohtasin meeldivat naist, kes kutsus mu sisse. Ta küsis adventkoguduse kohta ja me rääkisime sellest, mida adventistid usuvad. Siis ta ostis minult “Ajastute igatsuse”.

Korterist lahkudes tänasin naist ja hakkasin trepist alla minema, kuid peatusin, kuuldes kiireid samme selja taga.

“Oodake, oodake!” hüüdis lahke naine mulle. “Te ütlesite, et koputate igale uksele majas, kuid ma arvan, et te jätsite ühe ukse vahele.” Ta osutas väikesele uksele trepikojas kahe korruse vahel.

“Aga see ei ole korter,” ütlesin ma segaduses olles.

“Ei, see ei ole korter,” ütles naine, “kuid oodake.” Ta koputas väikesele uksele ja hüüdis: “Elena!” Kui keegi ei vastanud, lükkas ta ukse lahti. Kui mu silmad pimedusega kohanesid, nägin nurgas pappkastide hunnikut. Hunniku otsas lamas üks vana naine. Väike uks viis prügiruumi ja ilmselt elas Elena prügi sees.

“Elena on kodutu,” kinnitas lahke naine mu mõtteid. “Ta elas linna pargis, kuni ilmad läksid välja jäämiseks liiga külmaks. Tal ei ole raha ja seetõttu ei saa ta muretseda dokumente, mida oma korteri saamiseks vaja on. Sain temast teada, kui lugesin tema lugu lehest ning see läks mulle hinge. Soovisin ta enda juurde koju võtta, kuid mu mees ei luba seda. Siis tõin ta siia prügiruumi. Siin saab ta olla vähemalt soojas ja kuivas kohas. Aga ärge seda kellelegi rääkige!” muutusid naise silmad suureks. “Kui majaperemees ta siit leiab, viskab ta naise välja. Kas teie kogudus saaks Elenat aidata?” Nüüd olid naise silmad täis lootust.

Noogutasin tuimalt. “Ma püüan leida mingi mooduse, kuidas me saaksime Elenat aidata,” ütlesin ma.

Abi otsides

Kui ma sel õhtul oma korterisse läksin, mõtlesin Elenale. Mul oli soe voodi soojade tekkidega. Võisin valida, mida õhtuks süüa. Kuid Elenal tuli magada pürgiruumis kõvadel kastidel ilma tekita. Ja mida ta õhtuks sööb? Ma ei teadnud.

Mulle tuli meelde piiblisalm. “Rebastel on augud ja taeva lindudel on pesad, kuid Inimese Pojal ei ole, kuhu Ta oma pea võiks panna!” (Mt.8:20).

“Armas Jeesus,” palvetasin ma. “Sa oled andnud mulle koha, kus elada, kuid Sinul ei olnud maa peal olles kohta, kus magada. Kui tihti tundsid Sa külma ja nälga?”

Sel ööl ei saanud ma magada. Teadsin, et on palju kodutuid inimesi, kuid Elena silmadesse vaadata oli erinev. Tundsin, et vastutan tema aitamise eest. Pealegi manitseb Jumal meid oma kaasinimesi armastama ja Elena oli minu kaasinimene.

Järgmisel hommikul läksin meie kirikusse, et teada saada, mida saame teha. Üks mees andis raha, et Elena saaks isikutunnistuse. Teine naine koguduses – advokaat - oli nõus aitama Elenat igasuguste paberite vormistamisel.

Järgmise päeva lõpuks oli Elenal ajutine peatuspaik, kuni korraldatakse talle alaline elukoht. Ning dokumentide muretsemine oli käima pandud.

Elena eest hoolitseti, kuid meie töö ei olnud veel läbi. Elena rääkis mulle, et tal on lapsed ja me tahtsime nad üles leida.

Perekonna otsimine

Me leidsime Elena õe ja õepoja. Nad olid meie vastu viisakad, kuni mõistsid, et otsime kedagi, kes Elenat aitaks. “Elenal on kolm last,” ütles ta õde. “Nad võivad tema eest hoolitseda.” Naine andis meile Elena poja aadressi.

Läksime Elena õe poolt paberile kritseldatud aadressil ja leidsime, et see oli linnas tuntud ettevõtte. Elena poeg oli edukas äriees. Kuid ta silmitses meid kahtlusega.

“Te tulite niisiis minu ema pärast,” ütles ta. “Kui keegi teist on ajakirjanik, siis ma ei räägi teiega,” ütles ta karmilt. Minu silmad täitusid pisaratega selle poja hääletooni pärast. Minu pisaraid nähes ta rahunes. Siis ta lubas, et kui me leiame Elenale elukoha, maksab tema üüri.

Lõpuks oli ta teinud pakkumise. Aga Elena sai jääda oma ajutisse varjupaika ainult kaheks nädalaks. Nii lühikese ajaga ei suutnud me talle korterit leida. Pidime üles otsima teised kaks last.

Saime teada, et Elena oli kunagi elanud ühe oma tütre juures, aga tütremees sundis teda ära minema. Me ei saanud Elenat sinna tagasi saata. Tema teine tütar oli meie viimane lootus.

Leidsime Stefka töötamas koolis. Kui ta kuulis oma ema nime, pöördus ta minekule. “Ma ei taha temast midagi kuulda,” ütles ta. Siis hakkas ta ära minema.

Ma ei suutnud uskuda, et Elena lapsed temast üldse ei hooli. Palvetasin kiiresti. Siis jooksin Stefka järele.

“Oota!” hüüdsin teda. “Ma tahan sinu emast ainult rääkida.”

Naine peatus ja ootas. Siis rääkis Ta mulle oma elust, mis oli ilma Jumalata, ilma lootuseta, ilma armastuseta.

“Kas sa oleksid nõus vähemalt oma emaga kohtuma?” küsisin lõpuks. Minu kergenduseks oli Stefka nõus.

Leppimine

Leppisime Stefka kokku kohtumise, et külastada Elenat seal, kus ta on. Kui me piki varjupaiga koridore kõndisime, kohtasime me patsiente, kes pomisesid mõttetusi. Vabandasin Stefka ees tingimuste pärast ja soovisin, et ta poleks näinud, kui halb koht see on. Alles hiljem ma mõistsin, et Jumal kasutas just neid samu asju, mida Stefka nägi, et pehmendada ta südant. Kui me Elena tuppa astusime, kuulsin selja taga nuukseid ja pöördudes nägin, et Stefka nutab. “Ma ei suuda uskuda, et **minu ema** on sellises kohas,” nuttis ta. “Ma ei suuda seda taluda!”

Eemaldusin ning lasin emal ja tütrele kohtuda. Tundsime Püha Vaimu kohalolekut selles tagasihoidlikus ruumis. Kuigi räägiti vähe, oli õhk täis murtud südameid, vaikseid andekspalumisi ja sõnatut andestust.

“Miks sa nutad?” küsis Elena. Ja ta sirutus oma tütart kallistama. Kibedate mälestustega aastad kustuvad, lastes armastusel maad võtta.

“Ema, sa pead tulema minuga koju – juba täna,” ütles Stefka.

“Aga mida arvab sinu mees?” küsis Elena.

“Sa oled minu ema ja ma ei kavatse sind siia jätta,” vastas Stefka.

Mitte enam hüljatud

Sel päeval läks Elena koos oma tütrega koju. Ta jäi Stefka juurde, kuni ta poeg tema jaoks korteri muretses. Nüüd on Elena õnnelik ja hoolitsetud. Ta sai perekonna tagasi ja lisaks on tal koguduses palju uusi sõpru.

Jeesus lubas: “Ma ei lahku sinust ega jäta sind maha!” (Joosua 1:5). Ta koputab igale südamele ega jäta ühtki ust vahele. Ta ootab meilt, et leiaksime iga orvu, iga lese, iga puudustkannataja ja hoolitseksime nende eest. Nii peame teenima Jumalat!

Tsvetanka Geordzeva elab Plovidvis Bulgaarias.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Minu abikaasa pani telefonitoru ära hämmastunud näoga. “Kes see oli?” küsisin ma ükskõikselt, uudishimu varjates.

“See oli Bulgaaria Uniooni esimees,” ütles mu mees. “Ta palus mul jutlustajaks hakata.” Kui Dimiter neid sõnu ütles, valgus ta näole naeratus ja häälest kostus erutus. Kuid mina ei jaganud tema vaimustust. Istusin uimases vaikus. Olin pühendunud adventkogudusele nagu mu meeski, kuid ma ei suutnud end ette kujutada pastori naisena. Pealegi, Dimiteril oli juba töökoht.

Kangekaelne vastupanu

Peale pikka töötü-olemise ja paljude palvetamiste perioodi oli lõpuks mu mehel alaline töökoht, kus maksti head palka. Kolisime just välja väiksest läbitilkuva katusega korterist mugavamasse majja. Ma ootasin teist last ning soovisin meie väikeste lastega kodus olla. Lõppude lõpuks oli hea, et meie elus oli mingi kindlustunne.

“Niisiis, mis sa arvad?” katkestas Dimiter mu mõtted. “Ma pean talle vastama mõne päeva jooksul.” Nägin vaimustust oma mehe silmis.

“Ei,” ütlesin ma. “Mitte mingil juhul. Sul on hea töökoht ja ükskord ometi võime elada normaalset elu ega pea nuputama, kust raha saada. Varsti sünnib meie teine laps. Ma ei taha kogu aeg kolida. Ei, ma ei taha sellega mingit tegemist teha.”

Dimiter istus tagasi, nagu oleks keegi teda rinnust tõuganud.

Sõnagi ütlemata hakkasin õhtusööki lauale panema. Sel päeval ei rääkinud me enam tööpakkumisest. Olin vihane Jumala peale, vihane oma mehe peale, et ta üldse mõtles sellist asja meie perele teha, ja vihane kogu maailma peale. Kuidas võib Jumal oodata, et me loobume oma kodust, kindlustundest ja lootustest tuleviku suhtes?

Sel õhtul oli mul probleeme uinumisega. Viha ja reetmine keerlesid mu peas. Kui ma järgmisel hommikul ärkasin, oli Dimiter juba tööle läinud. Mul ei olnud sel hommikul palvetuju ja kõik, mida ma oma palvepäevikusse kirjutasin, olid kaebused ja vihapursked. Lõpuks loobusin ja valasin oma viha kodu koristamisele.

Olin ikka veel Jumala peale vihane, ka mitu päeva hiljem, kui telefon helises. Võtsin toru ja kuulsin uniooni sekretäri ütlemas: “Head uudised! Uniooni nõukogu hääletas üksmeelselt Dimiteri jutlustajana tööle määramise kinnitamiseks. Õnnitlen!”

Pomisesin tänusõnad ja pani toru ära. Dimiter oli tööreisil. Järsku tundsin vajadust kellegagi rääkida. Võtsin jälle telefoni ja helistasin oma heale sõbrale, kes oli ka adventist. “Palun tule minu juurde,” palusin ma. “Mul on vaja kellegagi palvetada, et Jumal takistaks selle juhtumist!”

Sõber tuli varsti. Me nutsime ja palvetasime ning ma tundsin end veidi paremini. Kui Dimiter reisilt tagasi tuli, rääkisin talle telefonikõnest ja ametlikust kutsesest jutlustajatööle. Kuid terve nädala keeldusin ma arutamast võimalust, et Dimiter sellele tööle asub.

Hirmutav kogemus

Möödus nädal. Pinge tundus tasapisi järele andvat. Siis algasid mul probleemid rasedusega ja mind võeti haiglasse uuringutele. Minu arst oli mures, aga kui asjad tundusid stabiliseeruvat, saatis ta mind koju. Siis algas mul enneaegne sünnitus ja mind saadeti jälle haiglasse. Arst käskis jääda täielikult voodirežiimile, mis peatas sünnitegevuse. Dimiter pidi minema nädalapikkusele ärireisile, kuid ta oli mures, et peab mu üksi jätma. Kinnitasin talle, et minuga on kõik korras ja et lapse sünnini on veel kuu aega. Ütlesin, et ta peaks minema. Aga üsna varsti pärast tema lahkumist algas mul jälle sünnitegevus. Seekord ei saanud arstid teha muud, kui lasta lapsel sündida.

Kartsin väga oma lapse pärast, kes pidi sündima viis nädalat enne õiget aega. Tundsin end nii üksinda. Ma ei teadnud, kuidas oma mehega ühendust saada ega isegi seda, kus ta täpselt oli.

Püüdsin palvetada, kuid tundsin, et olen Jumalast võõrdunud, alates sellest, kui keeldusin aktsepteerimast Dimiteri jutlustajaks kutsumist.

Kolm tundi olid mul tugevad kontraktatsioonid, kuid midagi ei juhtunud. Kui arst stetoskoobi mu kõhule pani, tundus ta olevat murelik. Kuulsin teda ütlevat: “Lapse südamelöögid jäävad nõrgemaks. Me peame ta nüüd välja saama.”

Ärkasin suure valuga. Arst kummardus mu kohale. “Sinu poja nabanöör oli tema kaela ümber keerdunud. Saime ta õigel ajal kätte. Ja sul oli suur verekaotus.”

Kogedes Jumala armastust

Arst lahkus ruumist. Lamasin voodis, mõtlesin kõigele, mis oli juhtunud. Mulle tulid meelde mu vihased sõnad Dimiterile: “Ennem ma suren, kui võtan vastu kutse jutlustajatööle.” Oleksingi võinud sel päeval surra, kuid ma ei surnud. Oleksin võinud kaotada lapse, kuid tema oli elus ja terve. Mõtlesin, et Jumal on minust kaugel, ent Tema oli pidevalt minu kõrval, armastades mind ja hoolitsedes minu eest.

Palvetasin esimese tõelise palve paljude nädalate jooksul. Sõnad lausa voolasid minust välja, nagu räägiksin sõbraga, keda pole ammu näinud. Palusin Jumalalt andeks, et olin Ta minema saatnud. Tänasin Teda, et Ta oli päästnud minu ja mu lapse elu. Ma ei suutnud uskuda, kui hea oli Ta minu vastu olnud, hoolimata minu isekusest. Tänasin Teda ikka ja jälle.

Mõne päeva pärast tuli Dimiter haiglasse. Ta tuli nii kiiresti kui sai. Palusin tal istuda enda kõrvale. “Dimiter,” ütlesin ma tema kätt hoides, “ma tunnen end nagu Joona, kes põgenes Jumala eest. Arvasin, et olen Jumala teel. Tema kutsus sind ja mina hoidsin sind tagasi kutset vastu võtmast. See kõik on minu süü. Ma ei taha enam sel teel olla. Helista palun uniooni ja ütle, et me võtame kutse vastu.”

Dimiter kummardus ja kallistas mind, silmad säramas. “Ma olen selle pärast palvetanud,” oli kõik, mida ta suutis öelda.

Kahe kuu pärast jätsime oma armsa elukoha ja kolisime korterisse, mis asus väikese kiriku taga teises linnas. Meil oli ainult käputäis usklikke ning töö oli raske, kuid Jumal kasutas seda kutset, et aidata meil vaimulikult kasvada. Ma sain tuttavaks linna juhtidega ning me saime võimaluse viia läbi mitmeid seminare linnarahvale. Kogudus kasvas neljast liikmest neljakümneliikmeliseks ainult kahe aastaga.

Mul on rahu, sest ma tean kindlalt, et Jumal soovib meid oma töösse teenima. Ausalt öeldes ei kujuta ma enam ette, et peaksin tegelema millegi muuga.

Julia Miteva ja tema pastorist abikaasa elavad praegu Yambolis Bulgaarias.

Juba lapsena meeldis Vladyle asjade kallal nokitseda. Igal võimalusel arutas ta juppideks ema köögitehnikat, et näha, kuidas need asjad töötavad. Ta tegi vanadest osadest uusi asju. Ema oli mures, et poiss lõhub tema asju, kuid ta aimas, et poisil on eriline anne, mida ei tohiks maha suruda.

Vlady uus majaperenaine

Kui Vlady sai 14, saatsid vanemad ta tehnikakooli elektroonikat õppima. Kool asus pealinnas Sofias. Nad lootsid, et seal õpib ta oma talenti kasutama. Pärast seda, kui isa oli ta kooli kirja pannud, tuli neil otsida talle elukoht, sest koolil ei olnud ühiselamut.

Vlady ja isa hakkasid kooli lähedusest otsima. Nad kõndisid ühe tänava läbi, siis teise, kuid ei leidnud midagi sobivat. Õhtuks olid nad väga väsinud ja valmis alla andma. Nad suundusid kodu poole kui äkki nägid üht vanemat naist nende suunas tulevat.

“Vabandage,” ütles Vlady isa viisakalt, “kas te teate kedagi, kellel oleks mu pojale siinkandis tuba üürida? Ta on tehnikakooli uus õpilane.”

Naine vaatas Vladyt. “Mina üüri enda majas tube,” ütles ta. “Aga tavaliselt võtan ma tüdrukutele ja ainult kristlastele.” Naine vaatas uuesti Vladyt ja ta isa ning märkas, kui väsinud ja lootusetud nad olid.

“Võib-olla võin ma teha erandi,” ütles ta. “Tegelikult on praegu minu juures üks poiss. Sa võid temaga koos olla.” Kergendustundega järgnesid Vlady ja isa naisele tema koju ja vaatasid toa üle. Nad olid kokkuleppega nõus ja maksid vajaliku üüri. Nad ütlesid naisele, et tulevad tagasi nädala pärast, siis kui kool algab.

Korkide läbipõletamine ja hoiatus

Vladyle meeldisid tunnid tehnikakoolis ning ta imes endasse elektri teaduslikke põhimõtteid. Ta töötas koolis kõvasti ning õhtuti jändas kodus elektriseadmetega. Vlady leiutas masina, mis pani tema raadio hommikuti kella seitsme ajal mängima, ja veel teisegi seadeldise, mis pani automaatselt tööle kohvimasina ja rösteri, nii et kui ta voodist üles tuli, ootas teda soe hommikusöök. Tema korteriperenaine ei öelnud tema leiutiste kohta midagi, kuni ta ükskord maja korgid läbi põletas. “Vlady, jäta elekter rahule!” hoiatas naine teda.

“Aga ma tulin Sofiasse elektrit õppima,” ütles Vlady. “Ma ainult praktiseerin.”

“Hästi, olgu,” ütles korteriperenaine vastumeelselt. “Aga kui sa veel kõrge läbi lased, tuleb sul otsida teine elukoht.”

Mida Vlady korteriperenaine ei teadnud, oli see, kust sai Vlady juppe, millest oma leiutisi teha. Ta korjas juppe rongidelt, autodelt, läheduses asuvatest aedadest ja koolist. Talle ei teinud muret see, et need asjad ei kuulunud talle ning ta muutus nii osavaks valetamises juppide päritolu kohta, et ta isegi ei mõelnud enam sellele. Ta keskendus lihtsalt oma tööle.

Need adventistid

Vlady sai teada, et tema korteriperenaine ja tema toakaaslane Todor olid adventistid. Vlady arvas, et nende usk on veider ja nad ei tea midagi sellest, missugune on tegelik elu. Kui Todor üritas toas palvetada, keeras Vlady raadio mängima ja rääkis, et teda häirida. Ta tüütas ka majaperenaist. Perenaine ei püüdnud teda sundida samamoodi uskuma, kuid ta ootas, et Vlady austaks tema usku.

Vlady rääkis oma vanematele majaperenaise veidrast usust ja nautis neile liialdustega lugude jutustamist. “Nad ei söö kunagi liha,” ütles Vlady. “Kõik, mida nad teevad, on palvetamine ja kogu päev Piibli lugemine.”

Peale nädalatepikkust pinget ei suutnud Todor enam Vladyt ebaviisakust taluda ning kolis majast välja. Vlady oli rõõmus, sest see tähendas, et tuba on täielikult tema päralt.

Vlady imelik nägemus

Mitu nädalat hiljem oli Vlady oma toas sügavas unes. Kui ta ärkas, nägi eredat valgust tuba täitmas. Vlady vaatas valguse suunas ja nägi säravat nägu. Vlady oli kindel, et see pidi olema Jeesus, kuigi nägu ei näinud välja selline, nagu ta oli kirikutes piltidel näinud. Nägu oli särav, nahk pehme ja sile – mitte kahvatu ja aukus põskedega. Vlady tundus, et Jeesus teab kõike, mis ta oli teinud, teadis asjadest, mida ta oli varastanud ja valedest, mis ta oli rääkinud.

Vlady oli kohkunud. “Ma luban, et ei valeta enam,” sosistas ta. “Ma ei valeta enam mitte kunagi.” Ta vaikus ja nägu vaatas teda ikka veel. “Ma ei varasta enam,” ütles ta. Lõpuks nägu tuhmus ja haihtus. Vlady jäi magama ja magas sügavalt hommikuni.

Pärast kohtumist

Järgmisel hommikul rääkis Vlady majaperenaisele oma nägemusest. Ta kirjeldas Olendi füüsilist ilmet ja seda, kuidas talle tundus, et Jeesus rääkis temaga vaid silmadega. Vlady korteriperenaine võttis Piibli ja luges mõned salmid. Kristuse “pale paistis otsekui päike ja Ta riided läksid valgeks otsekui valgus” (Mt.17:2). Siis keeras ta lehte ja luges: “Sest Jumal kõneleb ühel ja teisel viisil, aga seda ei märgata! Unenäos, öises nägemuses, kui sügav uni inimest valdab, voodis suikudes” (Iiobi 33:14,15).

“Just täpselt seda ma nägingi!” hüüatas Vlady. “Nüüd tean, et nägin Jeesust!” Nädal aega mõtles Vlady oma nägemusest. Tema majaperenaine kutsus teda oma koguduse noortekoosolekule ja Vlady läks. Noored rääkisid Jeesusest sellisel veendunud moel, et Vlady oli järjest enam kindel, et Jeesus on olemas ja rääkis temaga. Ta hakkas igal nädalal kirikus käima ja uuris Piiblit, et rohkem Kristusest teada saada. Talle tuli meelde, et Todor oli tal soovitanud palvetada, kui tal on mõni probleem. Vlady proovis ja leidis, et see tõesti aitas.

Vlady elu hakkas radikaalselt muutuma. Ta võttis oma leiutised osadeks ja kui võimalik, tagastas varastatud jupid õigetele omanikele. Ta lõpetas valetamise ja varastamise. Todor oli üllatunud teda kirikus nähes. Ta kolis tagasi Vladyga ühte tuppa ja lõpuks said poistest parimad sõbrad.

Kui Vlady vanemad teada said, et poisist oli adventist saanud, muutusid nad väga vihaseks. Nad tuletasid Vladyle meelde, kuidas too oli kirjeldanud adventiste kui imelikke ja fanaatilisi inimesi. Vlady pidi selgitama, et ta oli valetanud ning eksinud adventistide suhtes. Kui vanemad temaga tülitsevad, avas ta tihti Piibli ja palvetas. Ühel päeval luges ta Õpetussõnadest, et ta ei peaks oma vanematega tülitsema. Vlady püüdis selle korralduse ellu viia ning oli üllatunud selle mõjust perele. Nad otsustasid, et võib-olla on adventism ikkagi hea.

Enne Kristuse leidmist oli Vlady elu täis leiutisi. Pärast Issanda leidmist oli tema elu täis Kristust. Selle asemel, et saada elektrikuks, sai Vladyst pastor Bulgaarias. Kuid ta kasutab ikkagi oma elektrialaseid teadmisi koguduse aitamiseks.

Ivaylo Stanoev on pastor Bulgaarias.

“Issand,” palvetas ta autosse lilli ladudes, “Sina oled loonud need kaunid lilled. Palun, aita mul need ära müüa.”

Yovka istus köögilaua ääres, arvutades viimaseid kulutusi ja raha, millest pidi jätkuma kuu lõpuni. “Kunagi pole piisavalt,” sosistas ta. Tema mees ja lapsed magasid, jättes ta üksi laua taha istuma ja muretsema.

Yovkal ei olnud tööd. Ta tahtis küll otsida tööd, aga tema mees ütles, et ta peaks kodus olema. “Ma suudan teie eest hoolitseda,” ütles mees tihti. Ta sai pahaseks, kui naine selle teema üles võttis.

Yovka uus töö

Yovka ja tema pere olid kolinud vanasse majja, mis vajab palju remonti. Kui ta võttis üles töö otsimise teema, ütles mees, et keegi peab olema kodus ja töölistel silma peal hoidma. Nii töötas ta kodus ja hoolitses laste eest. Aga kui maja sai valmis ja lapsed olid suuremad, tahtis Yovka tööle minna.

Ta istus köögilaua ääres ja palvetas vaikselt. “Armas Jumal, palun aita mu mehel mõista, et meil on oma arvete maksmiseks rohkem raha vaja. Aita tal aru saada, et ma olen võimeline ja valmis tööle minema nüüd, kui lapsed on suuremad. Ma tahan töötada.”

Järgmisel hommikul hommikusöögi ajal ütles mees Yovkale: “Tead, ma arvan, et lapsed on nüüd suuremad ja võib-olla võiksid sa tööle hakata.” Yovka püüdis naeratust varjata, kuid ei suutnud. Lapsed olid kooli läinud. Nad istusid kahekesi verandal ja arutlesid võimaluste üle.

“Mul on mitmeid ideid selle kohta, mida sa võiksid teha,” ütles mees Yovkale. “Kui õige ostaks ühe masina, mis grillib kanu? Me võiksime müüa küpsetatud liha.”

Yovka rääkis aeglaselt, hoolikalt sõnu valides. “Ma soovin teha tööd ja grillkanadest võib hästi teenida. Aga ma olen taimetoitlane ning liha küpsetamine ei istuks mulle.”

“Hästi,” ütles mees. “Mäletad, kui me nägime lilli kasvuhoones kasvamas? Võib-olla ostaks kasvuhoone ning sina saaksid kasvatada lilli ja neid müüa.”

Yovka mõtles mehe ettepanekule, kui üks kaaskoguduseliige nende poole sammus. “Tere,” hüüdis ta Yovkale ja ta mehele. Yovka avas võrkukse ja lasi sõbra sisse.

“Ma tulin, et paluda teil minu pärast palvetada. Otsin teistsugust tööd ning tahan teada, mida soovib Jumal, et ma teeksin.”

“Ka mina otsin tööd,” ütles Yovka. “Ja ma arvan, et Jumal andis meile idee! Me mõtlesime kasvuhoone muretsemisele.”

“See on just see, mida ka mina mõtlesin teha!” ütles nende sõber. Kolmekesi arutasid nad kasvuhoonetest kasvava entusiasmiga. “Mul on lillede kasvatamisel palju kogemusi,” pakkus sõber. “Võin teid aidata.”

Uus äri

Abielupaar ja nende sõber hakkasid tegema plaane kasvuhoone ehitamiseks. Kui see oli valmis, ostsid nad sadu lillesibulaid ning peagi pistsid väiksed lilled otsad mullast välja. Ühel päeval kasvuhoones taimi kastes hakkas Yovka mõtlema, miks kasvatada ta lilli, selle asemel, et kasvatada kurke ja tomateid. Inimestel ei olnud piisavalt raha, et süüa osta, saati siis veel lilli. Aga kui keegi ütles talle, et lilled on hingetoit, mõistis ta, et lilled olid tema töö.

Peagi hakkasid lilled õitsema ja olid valmis müügiks. Yovka ladus lilled oma auto pakiruumi ja sõitis turule, ise palvetades, et ta saaks kõik lilled ära müüa.

Yovka seisis terve päeva turul, aga kui oli sulgemisaeg, oli ta müünud ainult mõned lilled. “See on tõsi,” mõtles Yovka, kui ta hakkas lilli autosse tagasi panema. “Siinsed inimesed on liiga vaesed, et kulutada raha lilledele. Aga võib-olla ei olnud mu lilled ilusti seatud.” Yovka ei teadnud.

Masenduses ja väsinud, pakkis Yovka müümata lilled autosse. “Issand,” palvetas ta, “Sina lasid neil kenadel lillel kasvada. Palun, aita mul need nüüd ära müüa.”

Kui Yovka silmad avas, nägi ta üht meest enda suunas tulemas. “Mida sa nende lilledega teha kavatsed?” küsis ta. “Kas sa oled huvitatud nende müügist?”

“Jah, need on müügiks,” ütles Yovka talle, püüdes oma üllatust varjata.

“Minu naine on florist,” ütles mees. “Ma olen üsna kindel, et talle meeldiks lilli osta. Kas sa saaksid need tema poodi tuua?”

“Kindlasti!” ütles Yovka, olles oma rõõmu varjamiseks liiga õnnelik.

Mees viis Yovka kohtuma oma naisega, kes vaatas lilli ja oli kohe nõus need ära ostma. Ta maksis Yovkale sama summa, mida Yovka oli päeval turul küsinud.

“Tule tagasi, kui sul teine kord veel lilli on,” ütles naine. “Mul on sõpradest floriste ja ma räägin neile sinust. Olen kindel, et nad on sinult ostmisest huvitatud.”

Yovka jalad puutusid vaevu maad, kui ta kiirustas koju oma mehele häid uudiseid rääkima.

Jumal tegutseb taas

Naistepäev on Bulgaarias eriline päev ning paljud inimesed ostavad lilli ja potitaimi oma elus tähtsatele naistele. Yovka kasvas spetsiaalselt palju potililli naistepäeval müümiseks. Aga kui see kätte jõudis, olid Yovka taimed ikka veel väikesed ja polnud õitsele puhkenud. Yovka oli pettunud; ta oli kindel, et keegi ei taha tema lilli osta. Sellele vaatamata pidi ta püüdma lilled ära müüa, muidu oleks ta kaotanud suure summa raha. Ta pakkis lilled autosse ja sõitis kahe tunni kaugusele pealinna Sofiasse. Kui ta oma taimi lilleturul sättis, palus ta imet.

Yovka oli olnud turul ainult lühikest aega, kui tuli üks naine ja tahtis osta taimi – kõiki taimi. “Aga nad ei hakka ju naistepäevaks õitsema,” vaidles Yovka.

“Ma olen florist,” vastas naine. “Mulle kuulub üks Sofia suurimaid kauplusi. Ära püüagi mulle seletada, mida su taimed suudavad või ei suuda. Ma tahan nad ära osta.”

Yovka tänas Jumalat, kui ta luges üle naiselt saadud raha. Naine oli jätnud maha ainult kõige väiksemad taimed. Yovka otsustas need pigem ära visata, kui koju tagasi viia. Aga kui ta pöördus taimi korrastama, avaldas mees kõrvalputkast soovi need ära osta.

Taas kord pöördus Yovka koju kerge südamega, näidates oma mehele õnnelikult raha, mida Jumal oli aidanud tal teenida.

Yovka jätkab lillede kasvatamist ja müümist. Kui ajad on rasked, ütleb ta oma perele: “Ärge muretsege. Ma tean, et Jumal müüb lilled ära.” Kui ta lastega kasvahoones töötab, räägib ta neile õppetunde Jumalast lillede kaudu. Yovka tänab Jumalat, et ta sai töö, mis lubab tal olla kodu lähedal. Yovka mees ja Yovka vanemad, kes ei ole adventistid, nägid, kuidas Jumal teda lilleäris aitas. Nad hakkasid käima kirikus ja uurima Piiblit. Yovka palvetab, et nad kasvaksid nagu lilled ja saaksid imeilusateks õiteks Jumala aias.

Yovka Dimitrova elab Bulgaarias, kus ta jätkab lillede kasvatamist Jumala auks.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Ma kasvasin üles adventperekonnas ja mind õpetati juba väiksest peale Jumalat tundma. Teadsin, et mu vanemad ootasid minult nende usu järgimist. Kuid kommunistlikus Bulgaarias ei lubatud pastoritel ristida alla kaheksateistaastaseid, seetõttu oli mul küllalt aega otsustamiseks, kas minust saab adventist. Kui sain 18, teadsin, et vanemad ootavad minu kogudusega liitumist, kuid mul olid kahtlused. Tundus, et Jumal nõuab igasuguseid asju, kuid mina ei näinud Teda midagi vastu andvat. Kui palvetasin, ei tajunud ma Tema vastuseid.

Kui ma kaheksateistkümneseks saades ei valinud ristimist, hakkasid mu vanemad ja pastor mulle survet avaldama, et ma Kristuse poolt otsuse teeksin. Lõpuks olin nõus. Aga kui ma oma ristimispäeval kirikusse läksin, tundsin ükskõiksust, nagu poleks tehtud otsusel minu jaoks mingit tähtsust. Olin nõus, et Piibel on Jumala Sõna ja täielikult tõde, kuid mu süda ei muutunud. Ma ei tundnud armastust Jumala ega kaaskristlaste vastu. Minu jaoks oli ristimine lihtsalt rituaal, mis tuli läbi teha.

Taasleitud õnn

Ma ei suuda selgitada seda, mis juhtus minu ristimisele järgneval aastal. Aga ma tähistasin oma esimest ristimisaastapäeva ülevoolava rõõmuga – niisuguse rõõmuga, et kartsin, järsku teised koguduseliikmed peavad mind hulluks. Aga ma ei olnud hull; ma olin lõpuks hakanud kogu oma südamega Jeesust armastama ning kõik, mida ma soovisin, oli elada Tema jaoks. Nüüd soovisin jagada oma usku kõigile.

Mitme aasta pärast kohtusin adventpastoriga, kes kandis hoolt väikese koguduse eest. Olin kindel, et Jumal juhtis meid kokku. Pärast abiellumist, kolisin väikesesse korterisse Sofias, mida me jagasime mehe vanematega. Kommunistlikul perioodil elasid tihti suured pered koos väikestes korterites.

Elu oli raske ning sellises suletud ringis nagu korter, tundus, et tekivad pidevad konfliktid mehe vanematega, kes ei olnud adventistid. Kui sündis meie esimene poeg, püüdisid nad meile õpetada, kuidas teda kasvatada. Hakkasin palvetama, et Jumal võtaks selle tohutult keerulise olukorra enda kanda ja teeks midagi head.

Ühel õhtul töölt tulles rääkis mu abikaasa, et teda oli palutud võtta vastu töö täiskohaga pastorina. Kuulasin vaikselt, sõnagi lausumata. Siis ta ütles, et kui me kutse vastu võtame, peaksime kolima väikesesse linna, mis asub Sofias umbes tunni kaugusel lõunas.

Me mõlemad olime üles kasvanud Sofias, nii et kolimine kaugesse väikesesse linna oleks meie jaoks paras väljakutse. Selle piirkonna inimesed on rangelt kommunistliku ideoloogiaga ning meie väikeses koguduses oli ainult veel kaks adventperekonda. Minu mees ja mina otsustasime Jumala kutse vastu võtta. Aegamööda hakkas meile koitma, et sellesse väikesesse linna kolimine lahendaks meie eluruumide probleemi. Siis saaksime elada oma kodus ja kasvatada last nii, nagu ise leiame sobiva olevat.

Kolisime uude piirkonda ning kohtusime kahe ustava Bulgaaria perekonnaga, kes moodustasid meie koguduse. Seal avastasime, et vaid vähesed linnaelanikud käivad vahel kirikus. Minu mees õppis pastoriks vanema pastori käe all, kuid tal ei olnud teoloogia-alast haridust. Kommunistlikul perioodil polnud see võimalik. Meil ei olnud raamatuid koguduse juhtimise ega usklike eest hoolitsemise kohta. Oli vaid üks koopia “Ajastuste igatsusest”, mille mu mees kolme aastaga trükimasinal trükkis. Kui ta trükkima õppis, trükkis ta ka ühe koopia “Patariarhidest ja prohvetitest”.

Teenistus palvega

Ühel päeval tuli üks meie koguduse abielupaar meie juurde üksteise peale kaevates. Nad kaalusid isegi lahutust. Kuulasin ja püüdsin neile nende suhte kohta nõu anda, kuid nad ei pannud seda eriti tähele. Lõpuks ütlesin ma neile: “Kui te olete otsustanud lahutada, ei saa meie teid peatada. Aga me paastume ja palvetame, et Jumal räägiks teiega ja tervendaks teie suhte.”

Selle nädala kulutasin paastumisele ja palvetamisele, et Jumal sekkuks selle abielupaari ellu. Järgmisel reedel tulid nad kirikusse ja rääkisid, et otsustasid kokku jääda. See kogemus tugevdas mu veendumust eestpalve väest. Minust sai palvesõdur.

Me kolisime teise linna, kus mu mees oli järgmise koguduse pastoriks. Koguduses oli palju noori abielupaare, kuid suur hulk murepilvi varjutas nende elu. Mitmel naisel oli olnud nurisünnitus või olid nad oma lapsed kaotanud. Teistel sündisid sünnidefektiga lapsed. Üks koguduse noormees, kes polnud elus kunagi suitsetanud, suri kopsuvähki. Saime teada, et Ukrainas Tšernobõlis toimunud tuumakatastroof oli katnud meie piirkonna radioaktiivse pilvega. Meil ei olnud mingit muud vahendit haiguste, nurisünnituste ja viljatuse vastu kui palve. Hakkasin palvetama: “Jumal, palun astu Sina vahele ja aita neid noori peresid.”

Varsti pärast seda avastasin, et olen rase. Palvetasin oma sündimata lapse pärast ja kõigi teiste perede pärast, kes püüdsid lapsi saada. Mulle sündis terve ja tugev poeg ning mõne järgneva kuu jooksul sündis meie kogudusse kuus tervet last.

Palve hariduse pärast

Kui mu vanem poeg Lazarus käis viiendas klassis, seletasin talle, et siiani olin aidanud tal vastata küsimustele Jumala kohta, kuid nüüd on tema kord iseendale Jumal leida. Lazarus ütles mulle, et ta on vahel kontrolltöö pärast palvetanud, kuid ikkagi pole parimat hinnet saanud. “Lazarus, ma ei hooli su hinnetest,” ütlesin talle. “Olen rohkem huvitatud sellest, et sa omandaksid head õppimisharjumused ja saaksid hea aluse tulevikuks.”

Mõne järgneva päeva jooksul tundsin, et midagi on valesti. Lazarus tuli iga päev õigel ajal koolist ja ütles, et kõik on korras, kuid miski vaevab mind. Hakkasin rohkem oma poja pärast palvetama.

Ühel hommikul, kui nõusid pesin, helises uksekell. Avades nägin ukse taga seismas Lazarust koos oma õpetajaga. Selgus, et ta oli mitu päeva koolist puudunud ja linnas arvutamänge mängimas käinud.

Kui õpetaja lahkus, oli meil Lazarusega tõsine jutuajamine. “Jumal armastab sind ega taha, et sa koolist puudud,” ütlesin talle. “Jumal armastab ka mind ja ta ütles mulle, et sa oled hädas. Ma olen kolm päeva sinu pärast paastunud ja palvetanud.”

Lazarus tundis end nii pahasti, et siiani pole ta enam ühestki tunnist puudunud.

Palvel on vägi

Ma tean, et palvel on suur vägi. Jätkan palvetamist muutuste pärast minu elus ja nende elus, kes on minu ümber. Olen palju kasvanud sellest ajast, kui ma kahtleva teismelisena polnud veendunud, et Jumal vastab palvetele. Olen nii rõõmus, et ma olen avastanud Jumala, kes näeb meid ja hoolitseb meie kõigi elus nii suurte kui väikeste asjade eest.

Zornitca Luka Hristova ja tema pastorist abikaasa elavad ja töötavad Bulgaarias.

VII MISJONIJUTUSTUS

15.11.03

Prantsusmaa

Palu ja lase Jumalal tegutseda

Grace Aruna Cartan

Noorel üliõpilasel kaugel maal pole muud kui usk ja Jumal, kes võib teda aidata. Kas Jumal teeb seda?

[Paluge see mina-vormis lugu ühel teismelisel tütarlapsel või noorel naisel ette kanda.]

Ma kasvasin üles Mauritiuse saareriigis, mis asub India ookeanis. *[Näita kaardil Mauritiust; see asub ida pool Madagaskarit, suurt saart Aafrika idarannikul.]* Mu ema kasvatas mind ja mu venda ning vend elab veel praegugi kodus. Kui ma lõpetasin keskkooli ja tahtsin minna Prantsusmaale õppima, ei suutnud mu ema mind aidata. Ütlesin talle, et tunnen, et Jumal soovib minu Prantsusmaal õppimist ning me peaksime usaldama Jumalat. Pealegi kavatsesin ma tööle hakata. Lõpuks lubas ema mul minna ja me palvetasime koos, et Jumal kannaks mu eest hoolt.

Käies koos Jumalaga

Jõudsin Prantsusmaale kuu aega enne kooli algust, et saaksin leida endale elukoha. Võtsin ühendust oma tädiga, kes elab Prantsusmaal. Ta oli nõus laskma mul elada enda juures, kuni ma sobiva elukoha leian.

Samal ajal oli Prantsusmaal üks mu sõbratar kodumaalt. Ta kutsus mind kohtuma oma tädiga, kes elab Pariisis. Ta oli kindel, et tema tädi saab aidata mind elukoha leidmisel. Meil oli sõbratari tädi juurde uhke külaskäik ning üsna varsti tundsin end koduselt. “Ma kuulsin, et sa otsid elukohta,” ütles sõbratari tädi. “Palvetame praegu kohe selle pärast, eks?” Seda me ka tegime. Minu sõbratari tädi ei olnud adventist, kuid kindlasti oli ta pühendunud kristlane!

Peale palvet ütles sõbratari tädi mulle, et tema tööandjal on palju tube, kus ta vahel inimestel lubab elada. Ta lubas tutvustada mulle seda naist. Mulle avaldas sügavat muljet, et Jumal kasutas inimesi, keda ma isegi ei tundnud selleks, et ma saaksin end võõral maal sisse seada!

Rohkem kui palutud

Minu sõbratari tädi tutvustas mind oma ülemusele ja enne, kui meie esimene külaskäik lõppes, pakkus see naine mulle võimalust elada ühes tema tubadest. Ei, mitte ainult üht, vaid kaht tuba. Ja kui ma küsisin, palju peaksin üüri maksma, ei tahtnud ta minult midagi. “Sa oled tudeng ja raha ei tule kergelt,” ütles naine. Ta ei võta raha isegi mitte elektri eest! Veelgi enam, ta lubas mul jääda oma koju nii kauaks, kui ma Pariisis õpin! Jumal andis mulle kindlasti kaugelt rohkem, kui Temalt palusin! Minu suurim mure Prantsusmaale õppima tulles oli see, kuidas katan oma kulud. Ma ei pea selle pärast muretsema, sest ma palusin Jumalal selle eest hoolitseda ja nii Ta tegigi!

Pärast elukoha leidmist pöördusid mu mõtted töökoha otsimisele. Sõbrad, kes olid välismaal õppinud, ütlesid mulle, et oma kulude tasumiseks tuleb mul otsida töö. Teadsin, et minu ema ei saa mind toetada. Palusin Jumalat aidata mul leida töökoht, mis võimaldaks mul ise toime tulla. Üsna pea andis Jumal mulle ka töökoha!

Väike üllatus Jumalalt

Töötamine ja õppimine on väsitavad. Mõnikord tulen koolist koju liiga väsinult, et süüa teha. Sellistel päevadel oma väikesesse korterisse tulles leian tihti, et keegi on juba toonud valmis toidu. See meenutab mulle 5-ndat salmi Laulust 23: “Sa katad mu ette laua”.

Ja inimesed on andnud mulle ka riideid – piisavalt palju riideid! Mu sõbratari tädi töötab minu tööandja kodus. Mõnikord toob ta mulle toitu ja riideid. Teised, keda ma isegi ei tunne, on ka toonud mulle asju. Jumal on hoolitsenud minu eest palju enam, kui ma paluda oskasin. Olen rõõmus, et mul on usk ning mul pole raha. Nii saan olla Jumala rikkalike õnnistuste vastuvõtja.

Tahan meeeldi rääkida sellest, mida Jumal mulle on andnud – minu usu, mu toidu ja mu riided. Kõik, mida ma saan teha Jumala heaks, anda Jumalale tagasi või anda teistele Jumala nimel, on imeline.

Mul on veel palju õppida, et kohaneda eluga Prantsusmaal. Siinsed inimesed on toredad, kuid nad ei ole võõraste vastu nii lahked ja sõbralikud kui minu kodumaal. Aga ma õpin tasapisi, et me ei peagi olema nende inimeste sarnased, kellega koos me elame. Me võime olla – me peame olema – erinevad. Jumal ütleb, et kui me oleme Tema lapsed, siis peame Paabelist välja tulema.

Kodune kirik

Pärast seda, kui olin leidnud elu- ja töökoha, hakkasin otsima sobivat kogudust. Käisin Pariisi suurimas adventkirikus ning seal oli tore, kuid ma ei tundnud, et see oleks minu jaoks õige koht. Ühel hingamispäeva hommikul ärgates tundsin, et peaksin proovima mõnda teist kirikut. Jumal juhtis mind väikese koguduse juurde, mis koosnes peaaegu ainult välismaal sündinud adventistidest. Kui ma sisse läksin, tundsin, et see oli õige koht. Inimesed tervitasid mind ja panid mu end tundma osana oma perekonnast. Jumal kasvatab mu usku, õpetades mulle, et mul pole vaja muud kui Teda.

Prantsusmaa on kena maa, rikas maa. Siinsed inimesed on mugavad ja rahulolevad. Enamus neist tunneb, et nad ei vaja Jumalat. Neil ei ole praktilist religiooni ega kasvata nad ka oma usku. Nad ei tee teiste inimestega eriti tegemist. Ma kohtusin ühe Kariibi mere piirkonnast pärit oleva tüdrukuga, kes oli üllatunud, saades teada, et olen adventist. “Miks on nii, et kõik, keda ma kohtan, tunduvad olevat adventistid?” küsis ta. “Ma ei ole adventist, kuid tundub, et kõik mu sõbrad kodus ja need mõned inimesed, keda olen Pariisis kohanud, on adventistid.”

Ütlesin talle, et see pole juhus, et ta adventiste kohtab, sest adventistid on armastavad ja sõbralikud. Kutsusin teda endaga kaasa kirikusse, sest see kirik on tema kodu lähedal. Ma tean, et talle meeldib seal, sest koguduseliikmed on armastavad ja sõbralikud ning tema on kodust kaugel õppiv tudeng, kes igatseb oma pere järele nagu minagi. Soovin talle näidata, missugune on Jumal ja seda, et Jumal armastab teda, ükskõik, kust ta pärit on. See on asi, mida ma Jumalalt palun – et Ta teeks mind enda sarnaseks, et mu uus sõbratar näeks minu elus Jeesust. Tean, et Jumal teeb seda.

Grace Aruna Cartan õpib Prantsusmaal Pariisis.

VIII MISJONIJUTUSTUS

22.11.03

Prantsusmaa

Laske meid siit minema!

Agnes Quion-Quion

Pariis oli viimane koht, kus nad soovinuks oma pere üles kasvatada. Kuid see noor abielupaar õppis järgima Jumala juhtimist ja teenima Teda, kus nad ka siis poleks.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Minu abikaasa Pascal oli just lõpetanud pastorikoolituse ning me ootasime teadet, kus meil tuleb kaheaastane internatuuri aeg töötada. Olime valmis minema ükskõik, kuhu Jumal juhib – ükskõik kuhu, aga mitte Pariisi.

Ootasin meie esimest last ning ma soovisin elada maal või väikeses linnas, kus meil võiks olla oma maja aiaga, kus lapsed saaksid õues joosta ja mängida. Palusime, et Jumal saadaks meid väikesesse linna või kuskile Prantsusmaal asuvasse külla.

Missioon: Pariis!

Kuid me saime kutse töötada ühes Pariisi koguduses.

“Palun, ära muretse,” ütles Pascal mulle. “Internatuur on ainult kaks aastat. Me võime nii kaua olla Pariisis ja kolida siis kuskile maale.”

Uskusin Pascali, sest ma teadsin, et Jumal soovitab lapsi maal kasvatada. Kindlasti saadab Jumal meid pärast kaheaastast internatuuri kuskile maakohta.

Me mõlemad töötasime linnas kõvasti ja andsime oma parima Jumala teenimiseks seal, kus olime. Vanem pastor oli tänulik mu mehele kogudusetöö eest ja ka mina aitasin, nii palju kui suutsin meie tütre kandmise ajal.

Kui meie töö teine aasta lõpule hakkas jõudma, kahekordistasime oma palveid, et Jumal saadaks meid linnast välja, veel enam - eemale isegi eeslinnadest. Soovisime elada väikeses linnakeses.

Siis küsisid liidu pastorid, kas minu mees ei oleks nõus teenima üheaegselt nii täiskohaga pastorina kui ka liidu noortetöö juhi abina. Teadsin, et palve töötada liidu noortetöö juhi abina oli suur au, kuid ma teadsin ka, et see tähendas palju tööd. Kui Pascal minult mu arvamust küsis, oli mul vastus valmis: jah, kui me ei pea elama Pariisis või selle lähedal. Pascal oli nõus ja andis nõukogule teada oma otsuse.

“Pole probleemi,” ütles pastor. “Me saadame teid Pariisist välja.”

Jumala kutse

Kuu aja pärast saime e-maili, mis kutsus meid teenima suurde linna Pariisi eeslinnades – linna, mis oli kuulus oma vägivaldsete noortekampade tõttu.

“Mis juhtus meie koduga maakohas?” küsisin Pascalilt.

Ta vangutas pead. “Nõukogu, mis tegi otsuse, kuhu me läheme, on teine, mitte see, mis lubas meil kolida. Ilmselt nad ei rääkinud üksteisega.”

Olin maruvihane. Ootasin meie teist last ning ma ei soovinud, et mu lapsed kasvaksid üles vägivaldse ümbritsetult!

Pascal kirjutas liitu, küsides, kas oli mingi eksitus. Juhtkond vabandas, kuid töökutset ei muutnud. Nii hakkasime otsima väikest kodu, kus oleks aed laste jaoks. Oli raske midagi sobivat leida. Iga kord, kui midagi leidsime, tekkis kohe mingi probleem, mis meie lootused purustas. Mõned majaomanikud ei soovinud üürida pastoriperekonnale; mõned üürisid ainult rikkamatele inimestele. Teised majad olid kirikust liiga kaugel.

Lõpuks leidsime maja, mis vastas meie vajadustele. Paberil tundus see olevat suurepärase ja nii helistasime, et leppida kokku maja vaatamise asjus. Majaomanik palus meil tulla laupäeval. Laupäev ei tulnud loomulikult kõne allagi, nii võtsin ohjad enda kätte ja läksin ise reedel maja vaatama. Kui kohale jõudsin, nõudsin, et saaksin maja sel päeval näha. Majaomanik tutvustas mulle maja ja see meeldis mulle. See oli piisavalt suur meie vajaduste jaoks ja sel oli ka kena aed ning jäi meile sobiva hinna sisse.

Kui ma Pascalile maja kirjeldasin, oli ta rõõmus ja helistas majaomanikule, kes oli nõus, et meie saame maja. Enne reedeõhtust päikeseloojangut faksis Pascal majaomanikule kõik rentimise alustamiseks vajalikud dokumendid. Pascal ütles majaomanikule, et me saame tulla majale lõplikku pilku heitma alles pühapäeval.

Olime nii põnevil maja üle ning tänasime Jumalat ikka ja jälle, et Ta meie eest hoolitseb. Kui pühapäeval veelkord maja vaatama sõitsime, jutustasin ma Pascalile kõigest maja toredatest omadustest. Aga kui me maja ette jõudsime, tundus see olevat suletud. Koputasime esiuksele, kuid keegi ei vastanud. Maja oli lukus ja isegi aknad oli kaetud, nii et me ei saanud isegi sisse piiluda.

Küsisime naabrilt, kust võiks majaomanikku leida, kuid ta ei teadnud. Lõpuks leidsime majaomaniku telefoninumbri ja helistasime talle. “Kahju küll,” ütles ta telefonile vastates, “aga ma rentisin selle maja juba teistele.”

Olime vait kogu kodutee.

Linna jäädes

Tegime oma majaotsingutest kokkuvõtte, kuid aega polnud palju ning me ei suutnud leida midagi, mis vastaks meie vajadustele. Lõpuks otsustasime vastumeelselt, et jääme oma linnakorterisse ja Pascal käib sealt oma koguduse juures.

“Kuidas Sa võisid seda meile teha, Jumal?” küsisin sageli. “Me püüdsime elada maal, eemal kiusatustest ja kurjusest. Olime valmis töötama selles mitte eriti ihaldatud linnas, kuid me ei

suutnud leida maja elamiseks. Mis on valesti?” Seda oli nii raske mõista! Kuid momendil pidime jääma oma korterisse Pariisis.

Aga järgnevatel nädalatel hakkasin mõistma, miks võis Jumal paluda meil loobuda unistusest majast maakohas – vähemalt praeguseks. Meie väike tütar oli parasjagu nii vana, et minna eelkooli. Lootsime leida kodu ja panna ta kirja heasse eelkooli maal, kuid seda ei juhtunud. Siiski saime teada, et väga hea kool asub meie korterist kvartali kaugusel.

Korter, mille kogudus meile oli muretsenud, võis olla küll kesklinnas ja ilma aiata, kuid see on suur korter ning lastel on palju ruumi joosta ja mängida sees.

Naabrid on olnud meile tõeliseks õnnistuseks. Kui sündis meie teine laps, hoolitses üks naabritest meie vanema tütre eest. Tüdrukule meeldib minna nende korterisse ja mängida nende tütreaga. Mõnikord valvavad nad ka beebit, kui mul on vaja tütrele kooli järele minna.

Meie naabritel on sõpru – moslemid, juudid ja kristlased, kes esindavad paljusid religioone. Nad on huvitatud sellest, et rohkem teada saada meie usust ning samal ajal, kui meie õpime neilt, loodame mõjutada neid Kristuse poole.

Üks perekond, kes elab meie majas, ei usu üldse Jumalat. Aga me räägime nendega tihti Jumalast. Naine nimetab mind oma kaitseingliks, sest ma hoian tihti nende beebit.

Mitmed inimesed kogudusest teavad, kui innukalt me maja otsisime ja vahel küsib keegi, kas me ikka veel otsime. Vastame, et ei. Nüüd mõistame veidi, miks Jumal soovis, et me jääksime Pariisi. Teame, et Jumal hoolitseb meie eest, kui me siin oleme ja annab meile märku, kui on aeg lahkuda linnast. Aga vahepeal olen ma rahul Jumala teenimisega ning tunnistan oma usust igal pool, kuhu Jumal mind saadab.

Agnes Quion-Quion ja tema pastorist abikaasa elavad ja töötavad Pariisi kesklinnas Prantsusmaal.

IX MISJONIJUTUSTUS

29.11.03

Prantsusmaa

Tapatalgutelt päästetud

Phirun So

Ta põgenes, kui teised maha lasti. Ta ei teadnud, mis vägi teda kaitstes, kuid avastas selle peagi.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Olin 12-aastane, kui Pol Pot Kambodžas võimu haaras. Järgnevas veresaunas tapeti mu isa ja veel kümme minu pere liiget. Minu ema, mu kaks nooremat venda, mu õde ja mina olime sunnitud

lahkuma linnast ja elama põldudel. Kõigilt, kes tahtsid elada, nõuti põldudel töötamist vastavalt Pol Poti plaanile teha Kambodžast taas põllumajanduslik maa. Need, kes ei tahtnud või ei suutnud töötada, ja need, keda kahtlustati kasvõi vähese hariduse omamises, lihtsalt kõrvaldati.

Iga päev töötasid mu vennad ja õde ja mina põldudel. Valitsus ei andnud tööliste ööbimiskohta ja seetõttu magasime väljas põllul. Meil oli iga päev toiduks ainult väike potitais riisi. Olime kogu aeg hirmul – iial ei teadnud, kas elame järgmise päeva päikesetõusuni või mitte. Meie ümber tapeti kogu aeg inimesi. Loomulikult polnud meil võimalust käia koolis ning meil polnud lootustki millelegi paremale.

Neli aastat elasime iga päev hirmul oma elu pärast. Siis tulid Vietnami sõdurid maale ning vabastasid pealinna ja enamused maakohtadest. Selleks ajaks olime kõik korraliku toidu puuduse tõttu nii kõhnad, et meil polnud enam lootust kaua elada. Alguses olime nii õnnelikud Pol Poti võimult kukutamise pärast, et me ei suutnud isegi mõelda millelegi muule.

Põgenemine või armeesse värbamine

Aga osa riigist oli ikkagi Pol Poti Punaste Khmeeride kontrolli all ning mina olin kuueteistaastane - piisavalt vana armeesse värbamiseks. Ma ei tahtnud Punaste Khmeeridega mingit tegemist teha ja põgenesin Taisse. Elasin Tai põgenikelaagris kolm kuud, kuid teadsin, et mul tuleb minna Kambodžasse emale järele.

Reis oli äärmiselt ohtlik. Teedele ja radadele olid pandud maamiinid ja sõdurid patrullisid kõikjal. Teadsin, et kui nad mind kätte saavad, sunnivad nad mind armeesse. Siiski, ma pidin üritama. Läbisin pika teekonna tagasi Kambodžasse ning leidsin oma ema, vennad ja õe. “Palun, tulge minuga kaasa Taisse,” palusin neid. “Ma tean teed ja seal on teil ohutum. Tais ei ole sõda nagu siin Kambodžas.”

Aga ema ja vennad ja õde olid liiga hirmul, et lahkuda. Kurvalt tuli mul üksi Taisse tagasi minna. Elasin Tai põgenikelaagris veel mitu kuud, siis läksin Malaisiasse.

Elades Malaisia põgenikelaagris, rääkis keegi mulle Jeesusest Kristusest. Nad andsid mulle Piibli, mis oli khmeeri ja inglise keeles. Võtsin selle vastu, sest püüdsin inglise keelt õppida ning ma arvasin, et see Piibel aitab mul inglise keele selgeks saada.

Ma ei teadnud kristlusest mitte midagi ning oli hämmastunud selle üle, mida Piiblist leidsin. Sain teada, et kristlaste Jumal, Jeesus Kristus on alati olemas olnud ning elab igavesti. Minu vanaisa oli mulle õpetanud, et meie jumal oli suurim jumal, kuid nüüd on ta surnud. Kui ta on surnud, kuidas saaks ta võistelda kristlaste Jumalaga, kes elab? Tõeline universumi Jumal ei ole ainult elav; Ta võib mind ka lunastada.

Võõras uus kodumaa

Põgenikelaagris olles avaldasin ma soovi minna ükskõik millisesse vabasse riiki, mis põgenikke vastu võtab. Just siis, kui olin teada saanud Jeesusest Kristusest, teatati, et mul tuleb minna vestlusele Prantsuse ametnikega, kes korraldavad emigreerumist. Läksin vestlusele ning sain loa lahkuda põgenikelaagrist ja minna Prantsusmaale. Olin ainult 21 aastat vana ja täiesti üksi maailmas. Ma ei osanud prantsuse keelt. Mul ei olnud tööd ega elukohta.

Leidsin Pariisis Kambodža protestantliku kiriku ja hakkasin jumalateenistustel käima, lootuses, et ehk liikmed saavad aidata mul leida tööd ja elukohta või anda mulle mõningaid häid näpunäiteid, kuidas sellel võõral maal toime tulla. Inimesed kirikus olid lahked ning aitasid mul leida töö ja väikese toa. Aga nad tegid selgeks, et ootavad minult nende kirikus iganädalastel jumalateenistustel käimist ja kogudusega ühinemist. Olin nõus, sest nad aitasid mind nii meelsasti.

Töötasin kõvasti ja käisin õhtuti prantsuse keele tundides, kus õppisin selles keeles rääkima, lugema ja kirjutama. Kui ma olin keeles kodunenud, hakkasin käima kursustel, mis aitasid mul elektrikuks saada.

Uus usk

Mõned aastad hiljem pidas kirik, kus ma käisin, ühise jõulujumalateenistuse adventkogudusega. Ma ei teadnud enne seda jumalateenistust adventistidest mitte midagi, kuid mulle avaldasid sügavat muljet need ausad ja siirad inimesed, kes ilmselgelt armastasid Jumalat üle kõige. Hiljem sain teada, et adventistid teenivad Jumalat laupäeval, mitte pühapäeval, mis äratas minus huvi. Tahtsin teada, miks nad nii usuvad ning hakkasin vestlema ühe adventistiga, Hiinast pärit naisega. Ta nägi mu huvi tema uskumuste vastu ning kutsus mind laupäeval adventkirikusse ja väikese grupi kokkusaamisele. Otsustasin minna väikesesse gruppi, kus kuulasin hoolikalt, kuidas inimesed Piiblist rääkisid. Lõpuks võtsin julguse kokku ja küsisin, miks adventistid teenivad Jumalat teisel päeval kui enamus. Nad tundusid rõõmustavad, et ma seda küsisin.

“Jumal ei ole kunagi päeva muutnud,” selgitasid nad. “Seda tegi inimene.” Üks naine luges selle tõestuseks Piiblist tekste. Siis luges ta Piibli sõnaraamatust hingamispäeva definitsiooni, mis näitab, et laupäev on Jumala hingamispäev. Ta luges Piiblist salme, mis räägivad, et Jeesus pidas hingamispäeva ja kaua aega pärast Jeesuse taevasseminekut jätkasid Tema järelkäijad nädala seitsmenda päeva pühitsemist.

Uus elu

Jätkasin õppimist väikeses grupis mitu kuud, enne kui otsustasin adventkogudusega ühineda. Sain aktiivseks koguduseliikmeks ja teenisin mitmes ametis. Ühel päeval kohtusin imetoreda naisega Filipiinidelt ja pärast mõne kuu pikkust tutvust me abiellusime.

Tema tahtis minna tagasi oma kodumaale Filipiinidele. Me läksime. Ostsime maad ja asutasime end rahulikult elama.

Siis sain Prantsusmaalt kutse tulla tagasi Pariisi ja asuda teenima sealset aasia adventkogudust. Ma ei mõistnud, miks Jumal kutsus mind pastoriks, sest mul ei olnud vastavat koolitust. Aga ma teadsin, et Jumal oli mind toonud välja Kambodžast, hoidnud mind Punaste Khmeeride ja nende armee eest ning juhtinud mind ühest põgenikelaagrist teise, kuni sain elama asuda Prantsusmaale. Nüüd on Ta mind õnnistanud õnneliku kodu, armastava perekonna ja tugeva kogudusega maal, kus me olime valinud Jumala teenimise. Ma ei mõista, miks Ta minu jaoks kõike seda tegi, ning ma ei suuda Teda piisavalt tänada, et Ta minu eest nii hästi hoolitseb. Kõik, mida saan teha, on teenida Teda kogu oma südame ja hinge ja jõuga seal, kus Tema leiab sobiva olevat.

Phirun So on Pariisi aasia adventkoguduse pastor Prantsusmaal.

X MISJONIJUTUSTUS

6.12.03

Prantsusmaa

Suurest ärist Jumala ärisse

Perpetuo De Andrade

Ta jättis eduka äri, prestiiži ja jõukuse, et oma pere tagasi saada. Siiski oleks ta need peaaegu kaotanud, kuni leidis Jumala.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Lehvitasin oma perele, kui astusin lennukisse, mis oli minemas Aafrikasse Angoola riiki. Pika lennureisi ajal rääkisin endale, et ohverdan palju, võimaldamaks oma perele head elu.

Kasvasin üles Angoolas, kuid õppima läksin Prantsusmaale. Seal kohtasin oma tulevast naist ja me abiellusime. Seadsime end sisse ning alustasime pereelu. Kuna ma olen äriees ning ma teadsin, et Angoolas saab hästi teha raha, siis asutasime koos vennaga ettevõtte, mis koolitas endisi sõdureid hästitreenitud turvameesteks naftafirmadele, teemandikaevandustele ja teistele kõrge riskiga kompaniidele.

Aga mu töö hoidis mind kuude kaupa perest eemal. Pöördusin tagasi Prantsusmaale ainult kaheks nädalaks iga kolme kuu tagant. Viibides kodus, olin ometi mõtetega töö juures. Minu perekonnas hakkas pinge kasvama ning mu kallid ämm hoiatas mind, et kui ma rohkem aega naisele ja lastele ei pühenda, võin nad hoopis kaotada.

Tagasi Prantsusmaale

Olin kahe tule vahel. Minu vananev ema keeldus Angoolast lahkumast. Ta oli haige ja vajab pidevat hoolitsust. Palkasin hooldaja, kuid ma soovisin olla olemas tema jaoks. Pärast tema surma andsin äriasjad üle vendadele ja pöördusin tagasi Prantsusmaale oma perekonna juurde. See otsus andis märku muutustest minu elus, mida ma varem poleks ettegi kujutanud.

Peagi mõistsin, et mitte ainult pikk vahemaa polnud mind perest lahutanud. Pärast aastaid neist eemal elamist olin oma kodus võõraks jäänud. Minu raske töö oli andnud neile palju elumugavusi, kuid ma ei olnud osaks nende elust. Arvasin, et võin lihtsalt koju tagasi tulla ning võtta üle abikaasa ja isa kohustused. Peagi hakkasin mõistma, et minu pikaajalise puudumise ajal oli mu naine üsnagi edukalt majapidamisega toime tulnud, ilma minuta. Tundsin, et olen täielikult läbi kukkunud.

Olukorda tegi veelgi raskemaks see, et mul polnud tööd. Tundsin end triivivat kasutu olemise merel, ilma juurte ja ilma eesmärgita. Kuna mul polnud tööd ja kodus ei olnud mul ka midagi teha, veetsin ma iga päev tunde kinos, et oma muresid unustada. Kuid see ei aidanud.

Kuigi mu isa oli kunagi olnud protestantliku kiriku pastor, olin mina aastate jooksul Jumalast eemale triivunud. Käisin küll kirikus, kuid Jumal ei olnud mu elu keskpunkt. Olin üksinda sellel kasutu olemise merel rabelemas ning hakkasin juba uppuma. Vajasin Jumalat, aga ei teadnud, kuidas Teda leida.

Ootamatu kohtumine

Ühel laupäeva hommikul läksin autoga sõitma, et pead klaarida. Sõites piki Pariisi peatänavat nägin ma hoonet, mille juures seisis palju inimesi. Sildil ukse kohal oli kirjas “Seitsmenda Päeva Adventistide kogudus”. Ehitis ei paistnud eriti kiriku moodi olevat, kuid miski – või Keegi – tõmbas mind kirikusse. Võtsin hoo maha ja parkisin ainsasse vabasse kohta silmapiiril. Sammusin trepist üles kirikusse. Leidsin istekoha tagaseina juures ja võtsin istet. Ma ei teadnud sellest kirikust midagi, kuid tundsin end siin hästi. Mul polnud aimugi, miks olin seal, teadsin ainult seda, et tahtsin palvetada.

Pärast mõningaid avasõnu, laulu ja palvet tundus, et kõik hakkasid ühekorraga rääkima. Arvasin, et olen Paabelisse sattunud! Siis hakkas mind ümbritsevast suminast kostuma välja üks hääl. See kuulus naisterahvale, kes juhtis õppetüki arutelu. Kuulasin sügava ja kasvava huviga. Tundus, nagu oleks kõik, mis ta ütles, olnud määratud otse minule. Hiljem imestasin, kuidas Jumala hääl võis sellise müra sees minuni jõuda!

Sisenesin kirikusse masenduses ja üksinda, et palvetada ja rahu leida. Lahkusin sealt täielikult muutununa. Läksin rääkima Jumalaga ja lahkusin sealt teadmisega, et Jumal oli rääkinud minuga.

Läksin koju tagasi naeratades ja esimest korda nädalate jooksul tõeliselt õnnelikuna. Tervitasin oma naist ja rääkisin talle, et käisin kirikus.

“Kuidas?” küsis naine üllatunult. “Millises kirikus?”

“Adventkirikus,” vastasin ma.

“Minu vanemad on adventistid!” ütles ta üllatunult. Teadsin, et mu naise vanemad olid liitunud mingi protestantliku kirikuga, aga mul polnud aimugi, et nad on adventistid.

Järgmisel laupäeval läksin taas adventkirikusse. Seekord olin ma jumalateenistuseks valmistunud. Ma ei hoolinud, et see oli laupäeval - ma tulin Jumalaga kohtuma. Tahtsin teada saada, mis tegi need inimesed nii erinevateks teiste kirikute liikmetest, et nad huvitusid nii väga Jumala Sõna uurimisest.

Samal päeval läksin lastega parki. Tavaliselt käisime kinos, kuid äkki tundus, et filmid on aja raiskamine. Püüdsin veeta aega oma naise ja lastega kasulikult. Mul oli vaja neid tundma õppida, ja neil mind.

Hakkasin muutuma. Lugesin tundide viisi Piiblit ja varsti küsisin naiselt, kas meil ei võiks olla ühist perekonna palvust. Me ei olnud aastaid koos palvetanud. Ettevõtte juhatajana olin harjunud asjadele keskendumisele ja neid kontrolli all hoidma. Kuid nüüd kogesin ma uut ja kaardistamata eluteed, teekonda, mis muudaks kogu meie pere elu, kui me ainult laseme.

Sain teada kogudusest huvitatute klassist ja ühinesin sellega. Imesin endasse iga õppetunni nagu käsn imeb vett. Mu naine oli liigutatud, nähes muutusi mu elus. Kord olin huvitatud ainult oma ärist, kuid nüüd olin täielikult pühendunud Jumalale ja perekonnale.

Kutsusin oma naist ja lapsi vaatama, kus ma jumalateenistustel käin. Ma ei sundinud neid tulema, kuid üksteise järel nad tulid. Aasta pärast minu esimest kohtumist adventkogudusega järgisin ma Issandat ristimises. Ning mõne kuu jooksul ühines minuga ka mu pere. Praegu teenime me koos Jumalat igal hingamispäeval.

Kui ma lahkusin Angoolast, jätsin oma töö, oma firma ja küllaltki suure sissetuleku. Kuna osa minu firma kasumist tuli tubakatoodete ja alkoholi müügist, tundsin, et on vale sealt raha vastu võtta. Andsin ettevõtte täielikult vendadele üle ning leidsin tööd ühe ettevõtte juhina Prantsusmaal. Nüüd teenin vähem kui viiendiku oma endisest sissetulekust ning vahel ei tea, kuidas me nii vähesega toime tuleme. Aga Jumal on õnnistanud ja me saame hakkama.

Olen hämmastunud muutustest, mida Jumal minu ellu tõi. Seda, mida pidasin enne väärtuslikuks, ei hinda ma enam üldse. Mul on see, mida ma tahan – elu Jumala ja oma perekonnaga. Jumal oli see, kes kutsus mind oma kirikusse ja mitte keegi peale Jumala ei saa seda minult võtta.

Perpetuo De Andrade on ühe suure eraettevõtte koolitusosakonna asejuhataja Pariisis, Prantsusmaal.

XI MISJONIJUTUSTUS

13.12.03
Prantsusmaa

Narkoärikas

Seth Boat Odame

Ta jõllitas kohvritäit raha, siis oma kulunud kingi. Siis ütles ta mehele: “Ma ei vahetaks üht päeva Jeesusega ka mitte kogu maailma raha vastu.”

Miljonid immigrandid kogu maailmast on valinud oma sihtpunktiks Prantsusmaa. Järgnev on lugu ühest mehest, kes leidis Jumala ja siis uue kodumaa.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Tee Ghana narkosmugeldajast Prantsusmaa pastoriks on pikk, kuid Jumalal on kõik võimalik.

Kasvasin üles Ghanas. Mu perekond oli vaene ega suutnud maksta rohkem kui minu algkoolis käimise eest. Läksin oma onu juurde elama, kuid tema oli tihti kodust ära, jättes mind üksi. Varsti käisin ma baarides sõpradega joomas.

Narkosmugeldaja

Ühel päeval kohtasin baaris üht meest. Ta oli lahke ja ostis mulle juua. Ta usaldas mulle öelda, et on narkootikumide smugeldaja. Mitu nädalat hiljem näitas ta mulle passi minu nime ja pildiga ning Ameerika viisatempliga sees. “Tule minuga Ameerikasse,” ütles ta. “Me smugeldame sinna narkootikume ja teenime tublisti raha.”

Tehing tundus minu, vaese teismelise jaoks, hea olevat. Olin nõus ning me lendasime oma salakaubaga Ameerikasse. Viibisime seal kaks nädalat ja pöördusime tagasi Ghanasse. Mees lubas mulle õpetada, kuidas kasvatada müügiks marihuaanat. Äkki oli mul raha rohkem, kui olin kunagi unistanud. Abiellusin oma sõbratariga ning me seadsime sisse mugava elu. Jätkasin raha teenimist narkoäri.

Kord, kui olin Ameerikas, ütles üks mees, et peaksin esimese lennukiga maalt ära minema, sest politsei otsib mind. Lahkusin sama päeva pärastlõunal - mul polnud muud, kui riided seljas ja raha rahakotis.

Härra Valetaja räägib tõtt

Ühel päeval nägin meest, keda tundsin. Tema nimi oli Dan. Ta oli kuulus valede rääkija. “Tere, härra Valetaja,” tervitasin teda.

“Ei, ma ei ole enam valetaja,” vastas Dan. “Ma olen teine inimene!” Siis Dan jutustas mulle, kuidas ta kohtas Jeesust ja kuidas Jumal teda muutis. Nägin, et Dan oli tõesti muutunud ja nii lasin ma tal terve pärastlõuna Jumalast rääkida. Järgmisel päeval kutsusin Dani enda juurde Piiblit uurima. Me uurisime koos terve pärastlõuna ja õhtu. Dan tuli tagasi järgmisel ja veel järgmisel päeval, ikka piibliuurimiseks. Dan ei jätnud Jumala armastusest rääkimist.

Piibli lugemise ajal leidsin hingamispäeva tõe ja palusin Danil aidata mul leida hingamispäevapidajate kogudus. Lõpuks me leidsime ühe koguduse ja mina hakkasin seal käima. Tundsin tugevat nälga Jumala järele oma elus ja võtsin vastu Jeesuse oma Issandaks. Jumal avas mu mõistuse Tema Sõnale ja hakkas mulle näitama, kuidas ma saan mõjutada teisi Kristust vastu võtma.

Ühinesin koguduse noormeeste grupiga, kes nimetasid end “Vabadus Kristuses” meeskonnaks. Nad käisid läheduses asuvates linnades ja küldes, jutlustades ja oma usust tunnistades. Peagi jutlustasin ma koos selle grupiga.

Ühel päeval läksin ma koputuse peale ust avama ja leidsin mind otsiva võõra. Ta ütles, et minu sõber Josh, narkoärikas, oli saatnud mulle raha. Mees avas koti, kus oli 100'000 dollarit. “See on sinu oma,” ütles ta raha poole noogutades, “kui sa tuled tagasi Joshiga töötama.”

Jõllitasin raha. Minu pangaarve oli tühi; minu kingad olid tükkideks lagunemas ja riided paigatud. Selle raha eest võiksin ma oma perekonda mitu aastat toita ja riietada. Vaatasin minu ees seisvat meest ja ütlesin talle: “Ei. Josh oli minu vastu hea, kuid ma ei vahetaks üht päeva Jeesusega ka mitte kogu maailma raha vastu.” Mees sulges kohvri ja läks ära. Tunnetasin, et see või mõni teine narkoäriiga seotud mees võib mu iga hetk tappa, sest teadsin liiga palju. Kuid Jumal kaitses mind ning minuga ei juhtunud midagi paha.

Prantsusmaale kutsutud

Ühel päeval avas Jumal mulle võimaluse sõita Prantsusmaale. “Miks Prantsusmaale?” küsisin ma Jumalalt. “Ma ei oska isegi prantsuse keelt!” Kui ma Prantsusmaale jõudsin, palvetasin jälle: “Hästi, Jumal, olen kohal. Mida Sa tahad, et ma teeksin?”

Liitusin inglise keelt kõnelevate inimeste hingamispäevakooliga Pariisis ning aja jooksul hakkasime korraldama piibliuurimisi neile, kes eelistasid rääkida inglise keelt. See jõupingutus koos

Jumalaga avas ukse teenimistööks mitmetes ringkondades. See võttis aega, kuid ma ei muretsenud. See on Jumala töö ning Ta teeb seda nii, nagu Ta soovib.

Siis palus liit mul kolida ühte linna Põhja-Prantsusmaal, kus elasid sajad Ghanast pärinevad inimesed. Hakkasin töötama oma kaasmaalaste hulgas, neid Jeesuse juurde tuues. Kuid Jumalal oli plaan laiendada minu tööd kogu Aafrika kogukonnale.

Ühel päeval sain kutse kelleltki, kes soovitas mul külastada üht naist, keda ma teadsin. Läksin tema koju ja koputasin. Mõne minuti pärast avas naine ukse.

“Kes sind saatis?” küsis ta.

“Jumal,” vastasin mina. Seisime mõne sekundi, enne kui ta mind sisse kutsus. Tundsin, et ta on Jumala peale vihane ning tegin ettepaneku palvetada.

“Ei!” kähvas naine mulle. “Vaata mind!” Nende sõnadega tõmbas ta peast paruka, mis kattis ta kiilast pead. “Ma ei räägi enam Jumalaga!” ütles ta.

Mõistsin, et ta oli haigestunud vähki ning et keemiaravi oli muutnud ta kiilaks ja masendunuks. Kuid ma tundsin, et tema probleem oli sügavamal kui vähk. Terve pärastlõuna üritasin teda Jumala armastuses veenda ning tasapisi tema käitumine pehmenes. Lõpuks, kui olin valmis lahkuma, palvetasime koos.

Siis lubasin talle: “Kui Jumal ei lase su juukseid tagasi kasvada, lõpetan ma kirikus käimise. Sellest ma tean, et Jumalat pole olemas.” Naine naeratas ja tänas mind. Käisin mitu korda temaga koos palvetamas. Siis helistasin ma talle iga päev, et teada saada, kuidas tal läheb, sest pika vahemaa tõttu ei saanud ma tema juurde minna.

Ühel päeval kirikus tundsin, et keegi koputas mu seljale. Pöördusin ja nägin seda naist. Märkasin, et tema juuksed kasvasid tagasi. “Vend Boat,” ütles ta, “minu juuksed kasvavad tagasi, kuid mulle ei meeldi valged juuksed. Ma tahan oma blonde juukseid tagasi.” Me palvetasime, et Jumal annaks talle tema blondid juuksed tagasi ning praegu on tema juuksed helepruunid, meekarva.

See naine on nüüd õnnelik, mitte ainult oma ilusate juuste pärast, vaid sellepärast, et Jumal on talle oma armastust näidanud.

Üks teine, Lääne-India saartelt pärinev naine rääkis, et mees jättis ta maha. Ta ütles, et pole juba kuid oma meest näinud ning palus, et ma palvetaksin mehe tagasitulemise pärast. Kahe kuu jooksul igal teisipäeval palvetasin koos selle naisega. Siis ühel päeval ta helistas mulle. “Kiidetud olgu Jumal!” ütles ta. “Minu mees helistas just mulle ja ütles, et tuleb koju!” Paar on jälle õnnelikult koos. On imeline näha, kuidas Jumal meie palvetele vastab.

Vahetevahel kuulen ma Joshist, oma narkoärikast sõbrast. Kuid minu vastus on alati sama: “Ma ei vahetaks üht päeva Jeesusega ka mitte kogu maailma raha vastu.” Ja ma mõtlen seda tõsiselt.

Seth Boat Odame töötab pastorina Põhja-Prantsusmaal.

Vastuseid otsides

Irene Ranaivoson

Laste pühapäevakooli tund pani ühe naise otsima elu muutvat tõde.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Teismelisena õpetasin lapsi pühapäevakoolis ühes kirikus Madagaskaril, suurel saarel Aafrika idarannikul. Laste õpetamine aitas mul veeta rohkem aega Piibliga ning mulle meeldisid avastused ja nende jagamine lastega.

Eksitav avastus

Ühel nädalal oli laste õppetükk kümnest käsust. Lugesin käsud läbi ning noogutasin kõigi mõistmisel. Aga kui jõudsin neljanda käsuni, ma peatusin. Lugesin uuesti. Ja veel uuesti. “Aga seitsmes päeva on Jehoova, sinu Jumala hingamispäev” (2.Moos.20:10) “Mida see tähendab?” mõtlesin ma. “Kui seitmes päev on hingamispäeva, miks meie peame pühapäeva?”

Küsisin pastorilt neljanda käsu kohta ja ta ütles, et meie peame pühapäeva, sest nii on traditsioon. Tema vastus ei rahuldanud mind. “Kuidas me saame järgida traditsiooni, kui Jumala käsk on nii selge?” imestasin ma. “Miks me ei tee nii, nagu Piibel ütleb?”

Hakkasin otsima vastust, kuid ei leidnud midagi. Ühel päeval, oma õe kodus olles, nägin tema öökapil Ellen G. White'i kirjutatud raamatut “Kasvatus”. Küsisin temalt raamatu kohta.

“Ah, keegi töö juurest andis selle mulle,” vastas õde. “Ma ei soovi seda, sa võid ta endale saada.”

Võtsin raamatu koju kaasa ja hakkasin lugema. See oli hea! Kui ma õele ütlesin, et raamat mulle väga meeldis, andis ta mulle veel ühe raamatu, mille sõber oli talle andnud. Teine raamat oli “Suur võitlus”.

Kui ma lugesin, mõistsin, et “Suures võitluses” olid vastused kõigile minu esitatud küsimustele. Seal räägiti isegi sellest, kuidas hingamispäev pühapäevaks muudeti! Võrdlesin seda sellega, mida oma Piiblist lugesin, olemaks kindel, et autor räägib tõtt ning ma leidsin, et Piibel ja see raamat läksid igas punktis ühte!

Sattusin loetust nii vaimustusse, et hakkasin otsima inimesi, kes hingamispäeva peavad. Kuulsin ühest protestantide grupist, kes hingamispäeva peavad, kuid ma ei teadnud, kuidas neid leida.

Siis avastasin, et üks mu naabritest on adventist. Sain teada, et ta peab hingamispäeva reedesest päikeseloojangust laupäevase päikeseloojanguni. Lugesin oma Piiblit ja leidsin, et tal oli õigus! Loomisel algas päev päikeseloojanguga. Palusin oma naabrinaist, kas ma saaksin temaga reede õhtul koos kirikusse minna. Ta oli rõõmuga nõus.

Mulle avaldas kirikus kogetu nii sügavat muljet, et ma küsisin, kas võiksin ka hingamispäeva hommikusele jumalateenistusele tulla. Kõik inimesed olid kirikus lahked ja sõbralikud ning ma tundsin, et sel päeval rääkis Jumal pastori kaudu.

Perekonnatüli

Ma ei oelnud oma vanematele, kus ma sel päeval olin. Aga keegi nägi mind ja ütles mu isale. Isa võttis mind ette. “Kas see on tõsi, et sa käisid laupäeval adventkirikus?” küsis ta.

“Jah,” ütlesin ma. “Uurisn Piiblit ja leidsin, et adventistid õpetavad seda, mida Piibelgi. Ma mõtlen adventkogudusega liitumisest.”

Minu väide alustas sõja perekonnas. Minu isa oli väga vihane. Ta tundis mitut andvetnisti ning teadis veidi sellest, mida nende kogudus õpetas. “Kas sa tead, et adventistid on vargad?” karjus ta mulle. “Nende kogudus nõuab kümnist kõigest, mida sa teenid.”

Olin kuulnud adventistide kümnisest, kuid ma polnud selle üle eriti mõelnud, sest mul ei olnud pidevat sissetulekut. Kui mõtlesin kümnise andmisest, tuli mulle meelde üks töö, mida mõne kuue eest olin teinud, kuid mille eest polnud makstud. Otsustasin, et kui saan töö eest raha, annan Jumalale kümnist. Mõne päeva pärast maksti mulle töö eest. Eraldasin sellest kümnise, mässisin selle paberisse ja panin hingamispäevani ohutusse kohta.

Kui me järgmisel päeval perega õhtust sööma istusime, küsis isa: “Nii, kas sa andsid sel nädalal saadud rahast kirikule kümnist?”

“Jah,” ütlesin ma.

“Ooh!” ütles mu noorem vend. “Me oleksime selle raha eest võinud sõõrikuid osta!” Ma ei oelnud talle, et selle raha eest, mis ma ära annan, oleks saanud palju enam kui ainult sõõrikuid.

Tõusin lauast ja läksin oma Piibli juurde. Istusin ja avasin selle Malakia raamatu kohalt. “Jumal ütleb, et me kõik oleme vargad,” ütlesin neile. Kõik jõllitasid mind vaikuses, kui ma neile lugesin. “Kas inimene tohib Jumalat petta? Aga teie petate mind ja ütlete: ‘Kuidas me sind petame?’ Kümnise ja tõstelõivuga! ... Tooge kogu kümnis varaaita, et mu kojasa oleks toidust, ja proovige mind sellega, ütleb vägede Jehoova! Tõesti, ma avan teile taevaluugid ja kalkan teile õnnistust küllastuseni!” (Mal.3:8-10).

Minu perekond usub Piiblit; ning nad ei saa eitada, mida see ütleb. Nad olid neist sõnadest tummaks löödud, sest meie kirikus ei õpetata andma kümnist

Sellest ajast jättis mu pere mind rahule. Nad teadsid, et ma olin kangekaelne ja kui ma olin otsustanud järgida Piiblit kümnises või hingamispäevapidamises, ei lase ma end ümber veenda.

Leppimine

Jätkasin adventkirikus käimist ning ühinesin ristimisklassiga. Seal oli mul võimalik uurida lähemalt kõiki küsimusi, mis olid tekkinud Piibli uurimisel ja adventraamatute lugemisel. Võtsin vastu adventistide õpetused, sest nad järgivad Piibli õpetusi nagu Jumala sõnu. Kui sain ristitud, kutsusin ma ka oma vanemaid. Nad ütlesid, et nad lepivad minu tõekspidamistega, kuid ise ei ole nad neid tõdesid veel vastu võtnud.

Osaesin kursusel, mis aitab mul õpetada teistele oma tõekspidamisi. Selle kursuse juhendajaks oli noor pastor. Ja kuigi minu perekond oli kaugelt jõukam kui tema oma, otsustasime me abielluda. Minu perekond teadis, et minu meelt on võimatu muuta. “See mees on Jumala kingitus,” ütlesin ma neile. Kuid hoolimata minu pingutustest neid veenda, et see abielu on Jumala tahe, ei tulnud mu perekond laulatusele.

Mina ja mu abikaasa lahkusime Madagaskarilt ja kolisime Prantsusmaale, kus mu mees sai õppida. Elame ikka veel Prantsusmaal. Mu perekond on leppinud sellega, et ma ei jäta kunagi oma usku ega oma abikaasat. Ma palvetan, et ühel päeval võtaksid nad vastu imelised Jumala tõesed, mille mina Piiblist leidsin.

*Irene Ranaivoson on matemaatikaõpetaja.
Ta elab oma pastoriga abikaasaga Prantsusmaal.*

Kasuta aega, valmistu võiduks

Alguslaul	
Algussõnad	Hingamispäevakooli juhataja või õpetaja
Piiblilugemine	Vaata järgnevat teksti
Palve	
Programm	“Kasuta aega; valmistu võiduks”
Annetus	
Lõpulaul	
Lõpupalve	

* * *

Osalejad: Kolm kõnelejat: jutustaja ja üks reporter kummagi projekti esitamiseks. *[Kui teil on võimalik kasutada rohkem kui kolme inimest, jaotage iga lugu mitmeks lõiguks. Palu osaleda nii noortel kui täiskasvanutel. Valige inimesed, kes suudavad oma osa selgelt esitada. Kuigi osalejad ei pea oma osasid pähe õppima, peaksid nad sisuga nii tuttavad olema, et suudaksid materjali veenvalt esitada.]*

* * *

Pühakirja lugemine (*Kaks lugejat vaheldumisi*):

Laulge Jehoovale, kiitke Tema nime, kuulutage päevast päeva Tema päästet!

Jutustage paganate seas Tema au, Tema imeasju kõigi rahvaste seas! Sest Jehoova on suur ja väga kiidetav. . .

Andke Jehoovale Tema nime au, tooge annetusi ja tulge Tema õuedesse!

Kummardage Jehoovat pühas ehtes, kõik maailm värisegu Tema palge ees!

Õelge paganate seas: Jehoova on kuningas! . . .

Taevad rõõmustugu ja maa ilutsegu, meri ja selle täius kohisegu! Hõisaku väljad ja kõik, mis seal on!

Siis rõkatagu rõõmust kõik metsa puud. . .

Ta mõistab kohut maailmale õiguses ja rahvaile oma ustavuses!

Psalm 96:2-13

* * *

Jutustaja: Euro-Aafrika divisjon hõlmab maailma kõige erinevamaid majanduslikke ja poliitilisi piirkondi. Selles on esindatud kaasaegsed Lääne-Euroopa riigid nagu Prantsusmaa, Saksamaa ja Itaalia; endised kommunistlikud riigid nagu Bulgaaria, Tšehhi Vabariik ja Rumeenia; Põhja-Aafrika riigid Alžeeria, Liibüa, Malta ja Maroko; ning Lähis-Ida riigid Afganistan ja Iraan. Ülesanded on tohutud ja pidevalt muutuvad.

Täna keskendumise kahele riigile sellel suurel territooriumil: Prantsusmaale ja Bulgaariale.

Kui me räägime suhtest üks adventist 6000 elaniku kohta, mõtleme me tavaliselt 10/40 akent – Kesk-Ida ja Põhja-Aafrikat. Kuid Prantsusmaal on peaaegu üks adventist 6000 inimese kohta ning see suhe väheneb advnetistide kahjuks pidevalt. Mida saaks teha kogudus Prantsusmaal, et seda suunda muuta? _____ *[esimese reporteri nimi]* räägib meile ühest meetodist, mida kasutatakse.

Esimene reporter: Prantsusmaa on olulisel määral ilmalik ühiskond. Inimesed on Jumala oma elust välja tõrjunud. Paljud, kes veel kirikus käivad, teevad seda pigem harjumusest, kui isiklikust pühendumisest Kristusele.

Viimase 25 aasta jooksul on adventkogudus kasvanud ainult 40 %. See tähendab, et iga 100 liikme kohta 25 aastat tagasi on praegu 140 liiget. Ja paljud kogudusega liitunud on

koguduseliikmete lapsed. Kuidas saaks haarata kogudus nende inimeste tähelepanu, kes arvavad, et religioon pole nende elus vajalik?

Adventkoguduse juhid jälgisid hoolikalt Prantsusmaal toimuvat. Nad avastasid, et:

- 95 % Prantsusmaa elanikest ei käi regulaarselt kirikus. Neil pole aimugi, mida Piiblis kirjutatakse, kuidas palvetada või mida antud kirik teeb või õpetab.
- Enamus täiskasvanuist, kes adventkogudusega liituvad, on immigrandid Kariibi mere äärsetest maadest või Aafrika idarannikul asuvatelt saartelt.
- Liikmeskonnas on muutunud valgete ülekaal mustade ülekaaluks. Kuigi see muudab jumalateenistuste kultuuri põnevaks, ei tõmba see ilmalikke prantslasi kirikusse.
- Noored, kes tunnevad, et neil on traditsioonilise religiooniga vähe ühist ning neil on ainult väike võimalus mõjutada kogudust oma ideede ja energiaga, lihtsalt lahkuvad. Et sellele suundumusele vastu astuda, püüavad koguduse juhid teha midagi teistmoodi. Nad on hakanud rajama uut kogudust, mis keskenduks ilmalikule rahvastikule. Lootuse Kirik on evangeelne keskus Pariisis, mis on rajatud selleks, et jõuda mittehuvitatuteni Pariisis Kristuse evangeeliumiga.

Gabriel Monet, projekti pastori juht, rõhutab, et Lootuse kirikul ei ole sihtmärgiks ükski etniline grupp. “Me soovime rääkida maailmale, mida Jumal on nende heaks teinud, kuid esmalt peame äratama nende tähelepanu. Me kontrollime üle ja hindame uuesti kõik jumalateenistuse ja misjonitöö aspektid, et leida loovaid mooduseid inimestes huvi äratamiseks.”

“Enamus kirikuid on programmikesksed, kuid meie tahame olla vajadustekesksed,” selgitab Monet. “Me soovime, et iga liige oleks jutlustaja ning tal oleks osa Jumala maapealse koguduse edus ja eriti selles projektis.”

“Alustasime 30 liikmelise adventistide grupiga, kel oli arusaamine ja koorem nende pärast, kelleni pole veel jõutud. Nende kutsumus on elada oma usku läbi sellisel moel, et see oleks atraktiivne moodsa ilmaliku pariislase jaoks.”

“Oleme aru saanud, et inimestele ei meeldi pikad jumalateenistused. Seepärast kohandame oma koosolekud vastavalt vajadustele. Püüame kasutada seda keelt ja neid meetodeid, mida ilmalikud pariislased mõistavad. See hõlmab palju videopresentatsioone ja kaasaegset vaimulikku muusikat. Peame olema loovad rääkides inimestele, et Jumala armastus on sobiv ka tänapäeva.”

“Meie koguduse põhialuse moodustavad väikesed grupid. Hingamispäevakool toimub väikestes gruppides, mis kohtuvad nädala sees või hingamispäeva pärastlõunal, kuid mitte ühenduses formaalse jumalateenistusega. Jaotasime oma 30 liiget viieks grupiks ning me loodame, et kui grupid jõuavad umbes 15 liikmeni, siis need jaotuvad omakorda.”

“Meie eesmärgiks on, et meie liikmed sõbrustavad inimestega väljaspool kogudust, ühinevad kohalike spordiklubidega ja teenindusorganisatsioonidega, kus nad saavad arendada sõprussuhteid. Kui siis neil sõpradel on tähtsad sündmused – abiellumine, sünn, surm või mõni kriis – tulevad nad meie juurde. Me ei tea, kas see uus programm on edukas, kuid me peame püüdma edasi.”

“Praegu toimuvad meie koosolekud üürisaalis, suures ruumis ühes hoones. See pole parim olukord, kuid me võime vabalt kokku tulla ja laulda, teha sellist müra, mida ametlikus konverentsikeskuses ei tohiks. Kuid igal üürimisel on omad miinused. Meil tuleb kõiki oma materjale – video, audio ja muud süsteemid – igal laupäeval kaasas kanda. Lõppkokkuvõttes loodame osta hoone, kus pidada jumalateenistusi, kuid praegu on see meie jaoks liiga kallis. Astume sammhaaval, usaldades, et Jumal juhib meid.”

Jutustaja: Osa meie tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab finantseerida seda misjonitööd Pariisi ilmalikus keskkonnas. Kui see projekt osutub edukaks, saab sellest eeskujuna misjonikeskustele Prantsusmaa teistes linnades, kus miljonid inimesed on igatsemas elu mõtet.

Meie teine projekt sellel kvartalil on seminar Bulgaarias. See umbes 8 miljoni elanikuga riik elas aastaid kommunistliku valitsuse all, mis lõppes 1989. aastal. Kuid mitmed aastad on kulunud selleks, et rahvas saaks oma jalad taas seada majandusliku stabiilsuse ja arengu rajale.

_____ [reporteri nimi] räägib meile Bulgaaria projektist.

Teine reporter: Bulgaarias on peaaegu 8000 adventisti ehk üks adventist iga 1000 bulgaarlase kohta. Ainult 4 riigi 63-st pastorist on saanud teoloogia-alast koolitust.

Bulgaaria koguduse kasv on vähemalt 300 uut liiget igal aastal, kuid see number suureneb üleriigilise evangeliseerimisprogrammi tulemusel aastal 2004, kui on kavas ristida 1000 uut liiget.

Viimase kahe aasta jooksul on määratud koguduste juhtideks 30 lihttöolisest pastorit. Enamus neist on kahekümnenda ja kolmekümnenda eluaasta vahel, töötades väikestes kogudustes kogenud pastorite juhatuse all. Kui need noored pastorid töötavad kahe aasta jooksul edukalt, pikendab unioon nende lepinguid. Neil pastoritel on hädasti vaja teoloogilist haridust, et oma tööd hästi teha.

Kuid jutlustajad, kes soovivad teoloogiat õppida, peavad seda tegema välismaal kalli raha eest või osalema riigisisestel lühiajalistel kursustel. Euro-Aafrika divisjon on nõus, et Bulgaaria kogudus vajab väikest seminari, mis koolitaks nii praeguseid pastoreid kui värsked tudengeid. Divisjon on muretsenud vahendid seminari ehituse alustamiseks, kuid meie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest saadakse vahendid kooli lõpetamiseks ja koolitusprogrammi alustamiseks.

Üks suuremaid väljakutseid Bulgaaria koguduse jaoks on roomanid ehk mustlased. Praegu on Bulgaarias üks viiest adventistist mustlane. Mustlastest adventistidel on 10 kogudust ning veel palju gruppe ja rühmitusi mitmetes Bulgaaria kogudustes. Mustlasrahval on tugev juhi järgimise kultuur ning ilma oma pastorita need grupid ei edene ega kasva.

Seminar annab kõigile Bulgaaria pastoritele koolitust, mida nad vajavad, et efektiivselt juhtida ja teenida oma kogudusi..

Jutustaja: Täna on meil kaks tõsist vajadust: evangeelne keskus ilmaliku rahvani jõudmiseks Pariisis Prantsusmaal ja väike seminar, mis koolitaks Bulgaaria pastoreid. Perekonnad teevad koostööd, et oma probleeme lahendada ja eesmäärke saavutada. Mida teeme meie, et aidata oma kaasusklikke, oma vendi ja õdesid Euro-Aafrika divisjonis, lõpetamaks tohutu töö enne kui Jeesus tuleb? Meie tänased annetused saadavad ka sõnumi. Kas see on sõnum lootusest ja abist ja hoolimisest? Või jätame me nad üksi oma koorma alla? Palugem nüüd Jumalat, et Ta näitaks meile, mida Ta soovib, et me teeksime meie ülemaailmse pere heaks.

[Lõpetage palvega enne annetuse kogumist.]